

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET COCAINE COMLOT

N° 2268

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Cocaine Complot

HOOFDSTUK I

EEN GEVAARLIJKE ONTDEKKING

Het was omstreeks acht uur in de ochtend, toen John Raffles en James Henderson bijna tegelijkertijd ontwaakten in hun respectieve kamers, naast elkander gelegen, van een tweede rangs hotel in het noordwesten van de stad New York, waar zij zich, met Charles Brand, hadden doen inschrijven als toeristen.

Raffles kwam onmiddellijk, bijna op dezelfde seconde, tot het besef van de werkelijkheid, namelijk dat hij zich in de stad New York bevond, en daar pas een schokkend avontuur had beleefd, maar de reus Henderson had enige tijd nodig, alvorens hij goed begreep, dat hij niet in zijn eigen bed te Londen lag,

in de ruime, heldere kamer boven de garage, en dat het nog pas weinige dagen geleden was, sinds John Raffles met hem en mijnheer Brand per duikboot naar Amerika was vertrokken.

Ja, men leefde tegenwoordig wel snel. Zo luidde de overpeinzing van de brave kerel, toen hij zich oprichtte, zijn krachtige ledematen uittrekte, en een blik wierp in de richting van het tweede bed in de kamer, waar Brand nog altijd rustig sliep.

Diens blozend gezicht vertoonde een vreedzame uitdrukking, en Henderson maakte bij zichzelf de opmerking, dat dit leven vol gevaarlijke avonturen, de jongeman weinig of niets veranderde,

het was nog altijd hetzelfde rimpelloze, ronde gelaat, als van een knaap.

Het was alsof Brand voelde, dat er strak naar hem gekeken werd, want ook hij werd nu wakker, en wreef zijn ogen uit, met de uitroep:

— Je had mij eerder moeten wekken, James. Ik geloof, dat wij ons verslapen hebben.

— Mijnheer Brand, ik ben zelf pas wakker, zo verontschuldigde de reus zich. Het wordt een mooie dag, geloof ik, zal ik het bad voor u laten vollopen?

— Dat is een prachtig denkbeeld, James. Maak het eerder koud dan warm; ik heb een opfrissertje nodig.

Een ogenblik daarna plaste het frisse water in de porseleinen kuip, in de kleine badkamer, die bij de slaapkamer hoorde, toen ging de tussendeur open, en Raffles vertoonde zich op de drempel, reeds bijna geheel gekleed.

— Maak wat voort, Charles, zei hij, na de jongeman goede morgen te hebben gewenst. Het is een prachtige dag, en ik ben voornemens een klein uitstapje te maken.

— Gaan wij per auto?

— Slechts voor een gedeelte. Ik wil de duikboot eens aan de tand voelen. Onze brave « Bruinvis » heeft een zeer waardevolle lading aan boord, afkomstig van mijn kleine ondernemingen in deze stad, en ik wilde de buit liefst zo gauw mogelijk naar een veiliger plek overbrengen. Weliswaar ben ik niet bang, dat men haar schuilplaats zo spoedig zal ontdekken, maar het is beter wanneer het goud en de juwelen worden geborgen op de plaats waar zij behoren.

— Dus wij gaan Amerika verlaten?

— Niet voorgoed. Zodra wij dit karweitje achter de rug hebben, keren wij terug; er valt hier nog wel wat meer te doen. Heb ik je al gezegd, dat ik hier een winter wil afwachten, en dan eens gaan zien, hoe men het in Alaska maakt?

— Neen, dat is geheel nieuw voor mij, antwoordde Brand verbluft. Ik meende dat je Afrikaanse plannen had voor de winter.

— Indien ik ze gehad heb, dan kom ik daar weer van terug, amice. Alles

welbeschouwd is de winter er om als winter doorleefd te worden, en in Afrika is het doorlopend snikheet. Maak voort, je zult mij vinden in de ontbijtzaal.

Terwijl Brand in het koele water rondspartelde, dacht hij na over de plannen van Raffles.

Hij voor zich kon zich heel goed verenigen met het voornemen van zijn vriend, om een tochtje met de « Bruinvis » te gaan maken. Het zou verrukkelijk zijn op de open zee, aan boord van dat betrouwbare vaartuig, dat slechts behoefde onder te duiken, om beschermd te zijn zelfs tegen de hevigste stormen.

Hij kleepte zich snel aan, Henderson nam op zijn beurt een bad, en een kwartier later waren allen verenigd aan de ontbijttafel, in de grote, ruime eetzaal.

Het viel hier moeilijk te praten over de zaken, die hen hier hadden gebracht, want er zaten veel gasten.

De drie mannen ontbeten vlug. Brand ging de auto halen, die Henderson omstreeks een week geleden gekocht had, op aanwijzing van Raffles, deze zelf nam daarna plaats achter het stuurwiel, en de zogenaamde toeristen, die nog niet eens zo lang geleden zulk een buitengewoon groot aandeel hadden gehad in de strijd tegen de Bende van het Kwade Oog, reden de stad uit, alsof zij louter voor hun plezier een tochtje gingen maken.

Maar in een der voorsteden kocht Raffles enkele dingen, die hij meende nodig te kunnen hebben, zoals verduurzaamde levensmiddelen, en melk in bussen, benevens nog wat munitie. Dit gedaan zijnde werd de tocht voortgezet, waarbij de drie mannen elkaar om beurten aan het volant afwisselden. Zij reden snel, want de brede autostrades in het noorden lieten een grote snelheid toe, zodat zij in de late namiddag Boston bereikten en voor het vallen van de avond Portland, een badplaats met de allures van een wereldstad.

Hier werd de auto in een garage neergezet, Henderson nam de zwaarste kist op zijn nek, de beide andere mannen belastten zich met de andere inkoop, en toen trokken zij uit de reeds

vrijwel door de gasten verlaten badplaats in de richting van de kust.

Zij volgden gedurende bijna twintig minuten een vrij goede weg, maar verlieten die plotseling aan de voet van een lange helling, begroeid met kort gras en onkruid, die voerde naar een soort tafelberg. Deze helling begonnen zij te beklimmen en zij deden dat zonder enige getuige, als men tenminste de krijsende zeemeeuwen wil uitzonderen, want voor het overige was er heinde en ver geen levende ziel te bespeuren.

Het landschap was hier ook weinig aantrekkelijk.

En dat was geen wonder, want de drie mannen bevonden zich hier op het gebied van een reeds jaren geleden prijs gegeven mijn, die volkomen was uitgemerd.

Overal lagen nog de overblijfselen van wat vijftig jaren geleden nog een bloeiend bedrijf was geweest: verroeste rails, gebroken kipwagentjes, stukken van een vliegwiel, ledige petroleumblikken, en voorts allerlei afval, zwart, of verroest en bijna steeds overwoekerd door het onkruid, dat hier welig uit de grond rees.

Zodra de drie mannen boven aan de helling waren, konden zij zich buiten ieders gezicht rekenen, want de vlakke begon hier langzaam weer naar de zee te dalen, en aan de kust was de helling zo steil, dat er aan een beklimming niet te denken viel.

Op het eerste gezicht leek het volkomen onmogelijk, dat hier ergens in de buurt een duikboot verborgen kon zijn, want de branding sloeg met daverend geweld tegen de verraderlijke klippen, en de eerste bruikbare inham was op zijn minst een paar uur gaans verder naar het zuiden.

Er was er wel een in het zuiden, die veel dichterbij lag, maar die was ook weer volkomen ongeschikt voor het verbergen van een vaartuig als de « Bruinvis » was.

En toch was het zo, toch zouden de drie mannen binnen tien minuten hun schip kunnen bereiken.

Zij liepen, nu en dan omkijkend, om zich te overtuigen dat zij niet gevolgd

werden, regelrecht toe op een bosje verward kreupelhout, drongen er in door, en bereikten wat vroeger het gebouwtje was geweest, of liever het afdak op palen, hetwelk de grote hijsschacht beschermde van de verlaten kolenmijn.

Alles was hier in puin gevallen, gebroken, verroest.

Toch waren er nog overblijfselen te zien van de grote windas, en het lift-huis.

De drie mannen wachtten hier enige ogenblikken en luisterden aandachtig, maar er viel niets te horen dan het dof gedonder van de branding op de kust, en het krijsen der talrijke zeemeeuwen.

Een ogenblik daarna waren zij, nadat Henderson zijn vrachtje en de overige bagage aan een touw had afgelaten, over de rand van de schacht geklommen en zetten na elkaar de voet op de sport van de bovenste der zeven en twintig ladders, die langs de loodrechte wanden van deze hoofdschacht naar beneden voerden.

De stijlen van de lift waren nog wel te zien, maar de lift zelve was reeds jaren geleden gesloopt.

De ladders, goed geteerd, waren nog uitstekend bruikbaar, en konden zelfs met zware gewicht van Henderson dragen. Iedere ladder rustte op een soort portaal, waar men desnoods even kon uitblazen.

Omstreeks een kwartier later stonden de drie mannen bij elkander op de bodem van de put, die op die plek bijna tien meter in doorsnede mat. Er kwamen verscheidene gangen op uit, maar Raffles wist, dat hij zich niet kon vergissen, nu hij reeds twee of drie malen dezelfde weg had afgelegd naar het onderaardse meer, waar de duikboot veilig voor anker lag.

Daar het hier beneden stikdonker was, hadden de drie mannen hun zaklantaarns doen ontgloeien en zij wilden reeds de gang binnengaan, die naar het onderaardse hol voerde, toen Raffles plotseling een onderdrukte kreet slaakte, die de anderen onmiddellijk weer deed stilstaan.

— Wat is er? vroeg Brand, een weinig verschrikt.

In plaats van te antwoorden bukte Raffles zich, en nam iets op van de grond, hetwelk hij Brand liet zien.

Het was een sigarettenpeukje.

Brand keek er een ogenblik verbaasd naar, en vroeg toen:

— Waarom laat je me dat zien, Edward? Is dat zo iets bijzonders?

Er lag een ernstige uitdrukking op het gelaat van Raffles toen hij ten antwoord gaf:

— Ja, Charles, iets heel bijzonders. Rook jij deze soort sigaretten?

Brand behoefde slechts een enkele blik op het peukje te werpen, om zich te overtuigen dat hij dat merk zeker nooit in zijn leven had gerookt.

— Jij dan, James?

— Ik rook maar heel zelden sigaretten, mylord. Ik houd mij maar liever bij mijn pijp, en dit dunne, verwijfde soort zou ik niet tussen mijn lippen willen hebben. Bovendien weet ik met besliste zekerheid, dat ik hier in deze mijn nooit gerookt heb, geen sigaret, of een pijp of een sigaar, omdat ik altijd nog wat bang was voor mijngas, dat misschien zou zijn blijven hangen.

— Weet je wat dat zeggen wil, amice? hernam Raffles, Brand strak aanzien- de bij het licht van zijn lantaarn.

— Je bedoelt natuurlijk, dat er hier, behalve wij, nog andere mensen zijn geweest, riep Brand ontdaan uit. Maar... is het mogelijk, dat die sigaret achtergelaten kan zijn door... door mijnwerkers?

Raffles haalde ongeduldig de schou- ders op, en antwoordde:

— Nu geloof je zelf niet wat je zegt, Charles. Zie je niet, dat het papier van dit peukje nog zuiver wit is? Geloof je dat dat het geval zou zijn met een sigaret, die vijftig jaren op de bodem van een mijnschacht heeft gelegen, waar het vochtig is, en waar wij herhaaldelijk heen en weer hebben gelopen? Heb je er ooit van gehoord, dat mijnwerkers van een halve eeuw terug, sigaretten rookten? Is het je bekend, dat er buitengewoon zware straffen stonden op het roken in de mijnen?

— Je hebt gelijk, ik heb een domheid gezegd, stotterde Brand. En als iemand

van ons drieën het kan hebben achtergelaten bij ons laatste bezoek, dan...

— Ik weet met de meest volkomen zekerheid, dat dit niet gebeurd is, antwoordde Raffles ernstig. Dit is een sigaret van Franse tabak, een merk, dat wij geen van beiden ooit roken. Er zit niet eens een mondstuk aan, en als je soms niet overtuigd mocht zijn, hier...

Raffles had snel een paar stappen opzijde gedaan, en schopte met de voet tegen een aluminium keteltje, dat daar in het midden op de bodem lag.

— Wil je soms zeggen, dat dit ding hier was voor wij hier eergisteren kwamen?

— Heel zeker niet, antwoordde Brand. Wij hebben toen nogmaals de bodem met de grootste zorgvuldigheid doorzocht. Weet je wel, dat wij het niet eens waren over de aard van het gesteente? Wij hadden beslist het keteltje moeten zien, als het er toen geweest was.

— Het verheugt mij dat je nu overtuigd bent, amice, zei Raffles droogjes. Aluminium eetgerei bestaat nog pas een jaar of veertig, en het staat als een paal boven water, dat deze mijn minstens vijftig jaren geleden verlaten werd. Ik heb er een speciaal onderzoek naar ingesteld. Om kort te gaan: wij zijn niet de enigen, die deze mijn bezoeken, en ik behoef jullie zeker niet te zeggen, wat dat te betekenen kan hebben. Onmiddellijk naar beneden, en de hemel geve, dat wij onze « Bruinvis » nog op dezelfde plaats aantreffen.

Zonder dat er nog een woord gewis- seld werd, snelden de drie mannen zo vlug zij konden voort door de langzaam dalende mijngang, zorgdragend, niet te struikelen over wat daar nog op de bodem lag aan verwrongen rails, en ver- roeste, ijzeren dwarsliggers.

Zij kwamen aan een viersprong, maar zij kenden de weg, en aarzelden geen ogenblik om verder te gaan. Zij gingen een lange, steeds dalende gang af, die een flauwe bocht beschreef, en zonder zich af te vragen of zij niet onverstan- dig deden, zich zo plotseling te vertonen, alleen gedreven door de begeerte, zich te overtuigen, dat er niets met de duik- boot was gebeurd, kwamen zij aan de

rand van een meer met rimpelloos, donker water, in een reusachtig hol, waarvan het andere einde niet te zien was.

Op de plek waar de tunnel uitmondde in de rotswand, die dit cirkelvormige meer omgaf, bevond de duikboot zich nauwelijks een halve meter boven de wateroppervlakte en de drie vrienden wisten, dat het eb moest zijn, want bij vloed werd de toegang tot de tunnel zo goed als geheel afgesloten, daar het water dan bijna zes meters diep werd.

Zij slaakten een blijde uitroep van opluchting, toen het licht van hun lanternen flauwtjes weerspiegeld werd in het matglanzende oppervlak van het ronde luik, dat de ingangstoren van de « Bruinvis » afsloot.

— Ik wist wel, dat ik hier niemand zou aantreffen, zei Raffles. Ik was alleen maar bang, dat degene die hier geweest is, de duikboot gezien kon hebben, en een poging had kunnen doen er mee weg te varen.

— Waarom dacht je hier niemand te vinden?

— Omdat wij de tunnel reeds ten einde waren gegaan, Charles en het niet denkbaar is, dat nog anderen zich bediend hebben van een duikboot om hier binnen te dringen. Dat zou wel wat al te veel op de schouders van het toeval geladen zijn.

Wie het dan ook is, die de mijn dezer dagen bezocht heeft, en met welk doel dat ook heeft kunnen geschieden, hij moet langs dezelfde weg zijn binnengekomen als wij het deden, of in ieder geval van de kant van het land, want het is natuurlijk niet onmogelijk, dat er nog wel een andere toegangsweg is, behalve de hoofdschacht. Dat is in de meeste mijnen van enige omvang het geval, vooral wanneer zij binnenin een berg zijn gelegen. Zo is het, bijvoorbeeld, mogelijk, dat men de bodem van de hoofdschacht kan bereiken langs een weg, die maar zeer weinig daalt. Hoe dit ook mag zijn, wij zijn wel verplicht, mensen, van dit ogenblik af de grootste voorzichtigheid in acht te nemen, en ik zou zelfs

het voorstel willen doen, zo gauw mogelijk een andere schuilplaats op te zoeken voor ons kostbaar schip.

— Zouden het slechts nieuwsgierigen geweest zijn, mensen die hier bij toeval de toegang tot de oude mijn ontdekt hebben? vroeg Brand, die allesbehalve gerust was.

— Ik hoop het, amice, maar ik geloof het niet, zei Raffles hoofdschuddend. Want hoe anders de aanwezigheid van dat aluminium keteltje te verklaren? Waarom het dan niet weer meegenomen? Ik wil er het mijne van hebben. Wij zullen nog eens terugkeren en wat nauwkeuriger de bodem van de grote schacht onderzoeken.

— En de duikboot?

— Die loopt thans geen gevaar. Zij is ook bijna niet zichtbaar, behalve voor ons, die weten dat wij haar hier moesten zoeken. Bovendien zullen wij het horen als er onraad is. Komt mede.

Zij keerden snel weer terug op hun weg, maar nauwelijks hadden zij de viersprong bereikt, of Henderson bukte zich, en raapte een klein voorwerpje op, dat er uitzag als een gebroken glazen buisje, waarin tabletten hebben gezeten.

Het was nauwelijks zo dik als een potlood, en van onderen rond. In dat ronde uiteinde was een heel klein weinigje van een witte stof te zien.

Raffles had zwiingend het gebroken buisje van Henderson overgenomen, die het hem dadelijk had toegestoken, schudde voorzichtig het weinigje stof, dat er nog in het buisje was, op de palm van zijn linkerhand, rook er aan, maakte de top van zijn rechter wijsvinger nat, en bracht een paar van de fijne stofdeeltjes aan zijn lippen.

Toen keek hij nog eens naar het glazen buisje, en zei op ernstige toon, zacht sprekend, alsof hij vreesde beluisterd te worden:

— Dat is cocaïne. En als niet alle tekenen bedriegen, hebben cocaïnesmokkelaars, misschien ook wel dranksmokkelaars onze goede, trouwe mijn tot hun hoofdkwartier gemaakt.

HOOFDSTUK II

HET COCAINECOMLOT

Het bleef een ogenblikje stil, en toen begon Brand:

— Ben je zeker van je zaak, Edward?

— Volkomen zeker. Dat is cocaïne, zo zeker als iets. Het smaakt er naar, het heeft er de geur van, het heeft er het uiterlijk van, en het wordt aan de apothekers en drogisten geleverd in buisjes van dit model. Ik kan onmogelijk meer twifelen; een ellendig toeval heeft deze prachtige schuilplaats doen ontdekken door enige leden van het gilde der meest gewetenloze smokkelaars, en wie weet is het nog maar pas een paar uren geleden, dat zij hier zijn geweest. Ik ga nog verder, het is zelfs mogelijk, dat zij op dit ogenblik nog in de mijn zijn, waarvan zij de verschillende gangen misschien heel wat beter kennen dan wij. Wij zelve zijn slechts bekend met het onderaardse hol, vol water, de grote tunnel, dit kruispunt, die mijngang daarginds, die uitloopt op de bodem van de schacht, en de schacht zelve. Maar wie kan ons zeggen waar, bijvoorbeeld, deze dwarsgang heenvoert, of die andere, daar juist tegenover? Het tafelland is uitgestrekt, de mijn was groot, en in het binnenste van de berg bevindt zich zeker een waar warnet van gangen, tunnels en schachten, en die er de weg niet weet, en daar verdwaalt, is reddeloos verloren. Bedenk dat er misschien vier of vijf verdiepingen zijn, allen met hun eigen net van gangen, en ook onderling weer met elkander in verbinding staande.

— Je zult dus zeker onmiddellijk de politie hiervan in kennis stellen, en dit smokkelaarshol laten uitroken?

— Mijn hemel, Charles, wat een haast. Waarom dadelijk de politie er bij gehaald? Waarom niet liever geprobeerd, met deze ontdekking ons voordeel te doen? Cocaïne- en dranksmokkelaars

verdienen meestal enorm veel geld, en omdat het bovendien meestal schurken zijn van de ergste soort, slaan wij twee vliegen in een klap, als wij hen gaan bestrijden.

— Nu, dan wenkt ons een lachende toekomst, merkte Brand sarcastisch op. Vechten in een mijn, die wij niet kennen, tegen een veelvoudige overmacht van bandieten, die even gauw klaarstaan met hun revolver als een kelner met een vlammetje.

— Je moet het niet zo donker inzien, Charles, hernam Raffles glimlachend. Wij zullen eerst een behoorlijk veldtochtplan opmaken, waarbij verrassingen zijn uitgesloten, en om te beginnen is het noodzakelijk, de omgeving eens zeer nauwkeurig te gaan opnemen. Gauw weer naar onze duikboot terug, en zee gekozen. Wie weet zwerven er wel kapers op de kust, die hier ergens voor anker willen gaan, en daar kunnen wij ons voordeel mee doen.

Op dat ogenblik klonk er, ergens ver weg, een geluid, alsof er met een stalen voorwerp tegen de wand van een der mijngangen werd geslagen.

Het was misschien een afgesproken sein, want het werd even later op dezelfde wijze van de andere kant beantwoord.

Even daarna klonken er, waarschijnlijk nog op grote afstand, voetstappen, die duidelijk waarneembaar waren door een zeer natuurlijk acoustisch effect: de klank werd voortgeleid en weerkaatst door het harde gesteente.

— Laten wij maken, dat we wegkomen, zei Raffles kortaf. Het is hier gevaarlijk op dit punt, vooral nu wij weten, met wie wij te doen krijgen. Het zal nodig zijn, eerst de mijn wat nader te leren kennen. Voor het ogenblik kunnen wij niets beters doen dan onze

duikboot in veiligheid brengen.

In allerijl en terwijl de voetstappen steeds naderbij schenen te komen, aanvaardden de drie mannen de terugtocht en bereikten spoedig opnieuw het uiteinde van de tunnel, waar hij uitliep op het grote meer binnen in de berg.

Bij het licht van slechts een enkele lantaarn stapten zij op het dek van de duikboot, het luik werd van buiten af geopend, en Raffles daalde het eerst af, teneinde de boot een weinig te doen rijzen.

Binnen tien minuten bevonden allen zich aan boord, en nu doofde Raffles de lantaarn, klom een paar treden het stalen laddertje op, en luisterde met de grootste aandacht.

Hij meende heel in de verte verwarde stemmen te horen, maar het is onder de grond uiterst moeilijk te bepalen, vanwaar enig geluid klinkt. In ieder geval stond het echter thans vast, dat er zich mensen in de mijn bevonden.

Het geluid van de stemmen werd flauwer, en hield tenslotte geheel op.

Raffles daalde de ladder af, na de stalen klep zorgvuldig te hebben gesloten, hij liet de watertanks langzaam vollopen, en toen de duikboot ongeveer drie meter onder de waterspiegel was, ontstak Raffles het krachtige zoeklicht, dat het water op een afstand van een veertigtal meters vrij helder verlichtte. Bij dat licht voer Raffles met de grootste behoedzaamheid onder water voort, en een tien minuten later was hij aan het uiteinde van de smalle baai waar hij de lichten doofde, en de boot langzaam weer deed rijzen.

Zodra het dek een paar centimeters boven water was, draaide Raffles de periscoop naar buiten, keek er een ogenblik door, en wendde zich toen tot Brand die nieuwsgierig naast hem stond, met de laconieke woorden:

— Ik geloof dat daar kapers kruisen, voor de baai.

— Als dat zo is, dan zijn zij zeer brutaal, Edward, want zij zijn hier nauwelijks twintig mijlen ten noorden van New York.

— Maar er komt hier dan ook bijna nooit iemand, hernam Raffles. Ik zie drie

boten, waarschijnlijk zeer snelle motorboten, van groot formaat, en die zeer goed zee kunnen houden. Waarschijnlijk komen zij van New Foundland. Men zegt dat Chinese en Japanse schepen daar in de buurt verschijnen, met een lading opium, morfine en cocaïne aan boord, en dat dan deze soort motorboten langzij komen, om op open zee de verboden lading over te nemen.

— En dat ondanks de patrouillediensten van de Amerikaanse douane?

— De douaniers doen wat zij kunnen, Charles, en zij hebben al menige lading aangehaald, maar zij kunnen nu eenmaal niet overal tegelijk zijn, en de smokkelaars hebben een voortreffelijke inlichtingsdienst.

— Maar hoe weet je dat het smokkelschepen zijn, Edward?

— Ik weet het natuurlijk niet, maar ik leid het af uit wat wij zoëven ontdekt hebben. Vermoedelijk wachtten de handlangers in de mijn de komst van die lui daarginds op zee af. Wij zullen eens proberen of wij niet een of ander signaal kunnen opvangen.

Raffles voer de baai uit, met slechts een klein stukje van de periscoop boven water, en langzaam genoeg om te voorkomen, dat het toestel bij het doorklieven van de golven een duidelijk zichtbaar zog vormde.

De « Bruinvis » voer de baai uit, bereikte de open zee, en ging in een grote kring om de drie motorboten heen, die langzaam heen en weer koersten op iets meer dan twee mijlen uit de kust.

Beurtelings keken de drie mannen door de periscoop naar de motorboten, half van het kruisermodel, en die best geschikt waren voor een niet te lange tocht over zee. Zij konden ieder omstreeks veertig of vijftig personen herbergen, buiten en behalve de lading.

Zij hadden een grijze kleur en voerden aan de achterstevens een of andere clubvlag.

Zij koersten op dit ogenblik langzaam heen en weer, op een punt, waar de kust een landtong vormde, een kleine kaap, op korte afstand gelegen van het massief, waar vroeger de kolenmijn haar gangen had uitgestrekt.

Raffles had zijn plaats achter het stuurrad weer ingenomen, en Brand keek door de periscoop.

— Wat doen zij nu? vroeg Raffles.

— Het lijkt of zij stilliggen. Men zou zeggen dat zij ergens op wachten. En nu... stil eens, daar stijgt een rookwolkje op achter de reeks lage heuvelen op de kust, en nu zijn zij alle drie bijgedraaid, alsof zij voor anker zullen gaan. Neen, zij naderen de kust nog een beetje dichtter, en zij mogen wel oppassen voor de branding.

— Die rookpluim zal wel een afgesproken sein betekenen. Let goed op, Charles.

Een ogenblik bleef Brand ingespannen kijken, en riep toen opgewonden:

— Daar komt een man van de kant van de mijn, de tafelberg afdalen, en nu begeeft hij zich op de landtong, en loopt zo ver hij maar kan, in de richting van de zee. Hij heeft een paar vlaggetjes bij zich. Nu begint hij te seinen. Het is de gewone, internationale code.

— Noteer dan wat de man seint, riep Raffles op levendige toon.

Brand haalde snel zijn notitieboekje en een potlood te voorschijn, en noteerde de betekenis der seinen.

Na enige ogenblikken las hij voor:

— Vanavond om acht uur in de mijn. Ga voor anker in de baai. Een onzer zal u opwachten om de weg te wijzen. Onze man met het geld kan er net eerder zijn. Neem u in acht, want wij hebben een douaneboot gesignaleerd.

— Hebben ze van de schepen niets terug geseind?

— Alleen maar dit: In orde, vanavond om zes uur.

— Nu, dat is prachtig, riep Raffles opgetogen uit.

— Dat zou ik menen, riep Brand. Wij verwittigen onmiddellijk de douane, die komt hier om de schelmen op te vangen, en...

— En wij zouden al onze moeite voor niets hebben gedaan, voltooide Raffles laconiek de zin. Wij laten er de douane voorlopig buiten, amice, want er is iets in je mededeling, dat mij bijzonder heeft aangetrokken, namelijk dat er een man

zal komen met geld, om de smokkelwaar contant te betalen, zoals trouwens onder dat gilde steeds het geval is. En je kunt het gerust van mij aannemen, dat die man een hoop geld bij zich zal hebben.

— Maar dan wordt dat ellendige goede het land binnengesmokkeld, om wie weet hoeveel ongelukkige mensen aan de rand van het graf te brengen, riep Brand verontwaardigd.

— Ook dat zullen wij met alle middelen trachten te beletten, Charles, en als het niet anders kan, zullen wij er de politie bijhalen. Laat eens zien: vanavond om zes uur? Het is nu nauwelijks twaalf, en wij hebben dus zes uren, de tijd om een behoorlijk veldtochtplan uit te denken. Ik acht het niet waarschijnlijk, dat de handlangers van de smokkelaars al die tijd in de mijn zullen blijven; wij moeten dit echter nader onderzoeken.

— Zullen wij weer naar het rotshol teruggaan, waar onze boot verborgen was?

— Dat lijkt mij wel een beetje riskant. Ik denk er over, die kleine inham daarginds binnen te lopen, die zo welig begroeid is, en daar onze boot te verborgen op een zodanige diepte, dat er zo goed als niets van te zien zal zijn. Het is waar, zij zal daar altijd nog gemakkelijker zichtbaar zijn dan in het ondaardse hol, maar ik durf er ons kostbaar schip toch niet aan bloot te stellen daar door de bandieten te worden gevonden.

Terwijl de beide mannen met elkaander spraken, hadden de motorboten reeds weer zee gekozen.

De bevelvoerders vonden het zeker wel zo veilig, gedurende de tijd van het wachten uit de kust te blijven. Het duurde niet lang of er was weinig meer te zien van de grote grijze gevaarten.

Zodra Raffles overtuigd was, dat hij het zonder risico kon doen, voer hij behoedzaam de smalle kreek binnen, die zijn aandacht reeds had getrokken, en het duurde niet lang of de « Bruinvis » dreef onder een soort troonhemel van takken en groene bladeren, en lag eindelijk stil op een plek, te midden van

een schier ondoordringbaar warnet van takken en onkruid.

Het is waar, men zou hier onmogelijk van de boot onmiddellijk op de vaste wal kunnen stappen, maar dat bezwaar moest op de koop toe worden genomen.

Nadat de « Bruinvis » goed verankerd was, zodat zij onmogelijk zou kunnen afdrijven, klommen de drie mannen naar buiten, sloten zorgvuldig het luik, bedekten dat weer met bladeren en takken, en toen werkten zij zich aan land, niet zonder tot aan de heupen door het water te moeten waden, maar het was gelukkig een zeer warme dag, en onder het lopen zouden hun dunne kleren gauw genoeg weer drogen.

Voorzichtig, voortdurend om zich heen kijkend, kropen de drie mannen te voorschijn uit het dichte bosje aan de oever van de kreek, en maakten toen tegelijkertijd een onwillekeurig gebaar naar de zak, waar zij hun geladen revolver hadden, want op nauwelijks tachtig meters van die plek, kronkelde nog altijd de dunne rookspiraal omhoog, ofschoon veel minder zichtbaar dan zoeven. Waarschijnlijk waren de smokkelaars reeds bezig het vuur te doven, waaraan die rookkolom haar ontstaan te danken had.

Van de man met de vlaggen was niets meer te zien. Hij had zich waarschijnlijk reeds bij zijn makkers gevoegd.

Op het kale, zandige strand, bezaaid met onregelmatig gevormde keien en rotsblokken, was geen levende ziel te bespeuren, met uitzondering van een paar naar buit zoekende strandlopers.

— Wij moeten eens voor Ali Baba spelen, fluisterde Raffles, en trachten er achter te komen, hoe die rovers in de berg verdwijnen. Ik ben nu bijna zeker, dat er nog een andere toegangsweg moet zijn dan langs de schacht, anders hadden de smokkelaars niet zo spoedig op deze plek kunnen zijn.

— Wij kunnen wel proberen, ongenzien die plek te naderen, mylord, meende Henderson. Het gras is hoog, en er zijn overal grote rotsblokken, waarachter wij ons kunnen verschuilen.

Raffles daacht even na, en zei toen:

— Neen James. Dat is te gevaarlijk.

Mijnheer Brand zal alleen gaan, want die is lenig, en zal zijn aanwezigheid niet verraden door krakende takken en wegrollende stenen. Charles, je zult zo goed zijn, je kunsten eens te tonen, en te zien wat die lui doen, aan wie dat vuur en de rook hun aanschijn hebben te danken. Wees voorzichtig, stel je nietodeloos bloot, en kom zo gauw mogelijk berichten, of geef ons een wenk als de weg veilig is. Neem je revolver in ieder geval mee, maar ik hoop en verwacht dat je er geen gebruik van zult behoeven te maken.

— Tot je dienst, zei Brand opgewekt.

Het volgende ogenblik kroop hij al door het dorre gras.

Een tachtigtal meters verder zagen zij Brand weer opduiken, aan de voet van de lage heuvelreeks, waarachter de rook zoëven was opgestegen; het vuur was nu waarschijnlijk geheel gedoofd, en nu brak er zeker een riskant ogenblik voor hem aan, want hij moest naar boven kruipen langs een vrijwel onbegroeide helling. Hij scheen echter gebruik te maken van ieder rotsblok op zijn weg, wachtte daar even, en had eindelijk de bovenkant van de heuvelreeks bereikt, waar hij wel een vol kwartier doodstil bleef liggen, schijnbaar ingespannen turend naar iets, dat aan het oog van Raffles en Henderson onttrokken was.

Plotseling wentelde hij zich om, kwam overeind zitten, en wenkte duidelijk met de hand, waarna zijzelf hun schuilplaats verlieten en in gebukte houding door het hoge gras liepen, totdat zij zich bij Brand gevoegd hadden.

— Ik kwam juist hier, toen zij zich opmaakten om te vertrekken, zei Brand opgewonden. Zij hebben de bodem van dit dal gevolgd, en daarginds is de plek, waar ik hen plotseling, evenals de veertig rovers van Ali Baba, in de berg hebben verdwijnen, zonder dat zij het « Sesam Open U » behoeften te roepen. Het is daarginds, bij die grillig gevormde eik.

— Dan is er ook natuurlijk een tweede toegangsweg, riep Raffles uit. Dat punt is aanzienlijk veel lager gelegen dan de ingang van de liftschaft, en dus

ook veel gemakkelijker. Ben je er van overtuigd dat ze allen naar binnen zijn gegaan?

— Allemaal.

— Hoeveel waren er ongeveer?

— Zes mannen en een vrouw.

— Het is merkwaardig, dat die Amerikaanse schavuiten hun practijk niet goed schijnen te kunnen uitoefenen, of er moet volstrekt een vrouw in hun gezelschap zijn, zei Raffles hoofdschuddend. Hoe zagen zij er uit?

— Een paar waren vrij goed gekleed, maar de meesten droegen afgedragen kleren, en vilthoeden met grote randen. De vrouw vooral was goed gekleed, met heel korte rok en Russische laarzen.

— Nu, wij zullen eens gauw gaan kijken waar zij gebleven zijn, zei Raffles handenwrijvend. Het kan een prachtige onderneming worden, als alles ons meeloopt.

— En wanneer maar een kleinigheid ons tegenloopt, Edward, zal het tevens onze laatste onderneming geweest zijn, zei Brand droogjes. Het zal wel overbodig zijn, je er aan te herinneren, dat

Amerikaanse smokkelaars een fles echte Schotse whisky heel wat hoger taxeren dan een mensenleven.

— Wij zullen voorzichtig zijn, zei Raffles schouderophalend. Maar het is nu eenmaal nodig, dat ik nauwkeurig weet waar zij zich ophouden, en vooral waar de plaats van samenkomst is. Er was immers sprake van de mijn in die boodschap van de man met zijn vlaggen?

— Dat meen ik tenminste duidelijk te hebben gezien. Hij seinde: Vanavond om zes uur in de mijn.

— Des te noodzakelijker is het, dat wij die mijn wat beter leren kennen.

Onder het spreken waren de drie mannen reeds voorzichtig voortgegaan, op hun beurt de bodem volgend van het ravijn, waar de voetstappen van de smokkelaars vrij duidelijk zichtbaar waren.

Zij behoefden dus slechts dit verwarde spoor te volgen, telkens stilsthoudend om te luisteren, op alles voorbereid, en tenslotte bereikten zij de grillig gevormde eik, die Brand hun had aangewezen.

HOOFDSTUK III

HET SMOKKELAARSNEST IN DE MIJN

Van een opening viel echter niets te bespeuren, en Brand stond een weinig verlegen rond te kijken, want de bergwand scheen hier zonder enige onderbreking op te rijzen uit de bodem van het ravijn, daar, waar de eik wortelde in het dun laagje aarde, dat zich hier had weten te vormen op het harde gesteente.

En toch was die opening er wel degelijk.

Want toen Raffles achter een vooruitspringend rotsblok was getreden, zag hij een smalle spleet, die dood scheen te lopen, maar dat was gezichtsbedrog, want een meter verder vertoonde die

spleet weer een zijscheur, die wat meer beloofde.

Brede openingen echter waren zo smal dat de zwaargebouwde Henderson vrij wat moeite had, er zich zonder kleerscheuren door te wringen. Na heel wat gepers slaagde hij er echter in, en wijdde enige kernachtige vloeken aan wat hij « een prutsingang » verkoos te noemen.

De zijscheur verwijdde zich gelukkig spoedig en ging over in een vrijwel gaanbare gang, die langzaam daalde.

De drie mannen moesten hier uiterst voorzichtig voortgaan, want zij durfden nog geen licht ontsteken, en het ging

dus voetje voor voetje verder, met beide handen voorttastend langs de zijwanden, en hun voeten niet neerzettend, alvorens zij zich overtuigd hadden, dat er vlak voor hen geen afgrond gaapte.

Toen zij echter volstrekt niets hoorden en alles rondom hen doodstil was, toen zij ook zelven niet het minste spoor van licht ontdekten, waagde Raffles het er op, zijn zaklantaarn aan te steken.

De gang liep niet rechtdoor, maar beschreef verscheidene bochten, had echter geen zijgangen, althans hier niet. Het was een spleet, door de natuur gevormd, zeker wel zeven meter hoog, maar nergens breder dan anderhalve meter.

Omstreeks tien minuten gaans van de ingang ging zij ongemerkt over in een der mijntunnels, en tot daartoe had in oude tijden zich de mijnader uitgestrekt. Duidelijk waren hier nog de sporen van het houweel te zien, en wat verder bevonden zich de zware steunbalken, en de dekbalken, die de mijngang hielpen schoren.

En nog altijd geen spoor van leven.

Maar plotseling doofde Raffles, die vooraan liep, zijn lantaarn, en Brand en Henderson begrepen al gauw de reden: op grote afstand ontwaarden zij een zeer zwak, rossig schijnsel, dat zeker van een aantal mijnlampen of zaklantaarns afkomstig moest zijn. Dat schijnsel bleef niet op dezelfde plek, maar leek zich voort te bewegen in een richting, die van de stoutmoedige mannen was afgekeerd.

Wederom gingen zij voort op de tast, en reeds tweemaal waren zij een dwarsgang voorbijgegaan, die zij zich nauwkeurig in het geheugen prentten.

Eensklaps verdween het rossige schijnsel daarginds weer, alsof de lieden die de lantaarns droegen, om een hoek waren gegaan, en Raffles ontstak de zijne weer.

Behoedzaam ging het drietal verder, en vijf minuten later bevonden zij zich tot hun verbazing op de bodem van de liftschacht.

Raffles had het dus wel bij het goede einde gehad. Een veel gemakkelijker weg die geleidelijk omlaag voerde, en in het

dal begon, spaarde het moeilijke beklimmen van die zeven en twintig ladders uit.

Zij stonden een ogenblik weer in volkomen duisternis te luisteren, en toen kregen zij plotseling opnieuw het rossige schijnsel in het oog. Het kwam uit een der vijf mijngangen, die op de schacht uitliepen, en het was niet de korte tunnel die op het meer uitliep, zoals ook moeilijk te verwachten viel, wat konden de smokkelaars daar wel te zoeken hebben?

— Zouden wij verder gaan? vroeg Brand op fluisterende toon. Het lijkt mij tamelijk gevaarlijk.

— Wij zullen proberen het zonder lantaarns te doen; ik geloof dat het schijnsel niet meer beweegt. Zij hebben misschien het doel van hun tocht al bereikt, en ik zou wel graag weten, waaraan ik mij te houden heb.

Onvervaard gingen zij de mijngang binnen, waar, in de verte en heel flauwtjes, het rossig schijnsel zichtbaar was van een of meer lampen.

Zij moesten thans de grootste voorzichtigheid in acht nemen om niet te struikelen over dwarsliggers, die waren blijven liggen, en zij hielden elkander bij de nand, om niet gescheiden te raken.

Er waren hier om de twintig of dertig meter tamelijk brede zijgangen, die men moest voorbijgaan, want nog altijd wenkte het nu duidelijker wordende schijnsel.

Maar plotseling stond Raffles stil.

Zijn scherp oor had, ditmaal van de kant van de schacht, een geluid gehoord van naderende schreden, als van iemand die snel voortloopt, en die de weg dus moest kennen.

— Kom gauw mee, daar nadert iemand achter ons, fluisterde hij haastig. Laat elkanders hand niet los. Hier is een diepe vluchtnis; laten wij hopen, dat wij niet gezien worden. Het is goed dat wij donkere kleren dragen.

Raffles had zijn beide metgezellen een van die nissen binnengetrokken, die een paar meter diep zijn, en waar de mijnwerkers binnen gaan, wanneer zij achter zich het gedreun horen van een zwaar beladen kipkar, die bijna de ge-

hele ruimte van de gang vulde.

En het was tijd, want nog geen halve minuut later klonken de schreden vlakbij, en zagen zij een man voorbij gaan, die een gewone mijnlamp voor zich uithield, die een zwak licht verspreidde.

Die man scheen al zijn aandacht te bepalen bij het rossige schijnsel aan het einde van de gang en ging de nis voorbij, zonder er in te kijken.

Zodra zijn voetstappen waren weggestorven, verlieten de drie mannen hun schuilplaats, en gingen op hun beurt verder.

De gang begon zich te verwijden, en een ogenblik later bereikten zij de plek, waar zich een halve eeuw geleden de stallen hadden bevonden voor twaalf of veertien mijnponys. Nog was het stro niet geheel verteerd, dat de dieren tot ligplaats had gediend. De stallen waren van stevige planken opgetrokken, en iedere stal had een afzonderlijke deur.

De gang was hier op zijn minst vijftien meter breed, en hier was vroeger zeker tevens een wisselplaats geweest voor de kipkarren, want op de vuile begruisde vloer waren nog de kleine draaischijven te zien.

Tegenover de stallen liepen dan ook twee zijgangen in schuinse richting op de hoofdgang uit.

En nu bleek het dat het schijnsel der lampen kwam uit de laatste stal, waarvan de deur openstond, en waarbinnen de smokkelaars thans bijeen waren gekomen.

De drie mannen beseften thans het gevaarlijke van hun toestand, want hoewel zij hier in de duisternis stonden, behoefde er maar een van de smokkelaars met zijn lantaarn in de hand naar buiten te komen, en dan zou hun aanwezigheid onmiddellijk verraden zijn, met alle gevolgen daarvan. Zij zouden onmiddellijk moeten vechten om hun leven, want de smokkelaars zouden geen genade kennen.

Binnen weinige tellen zou het hun blijken, dat zij het gevaarlijke van hun toestand nog onderschat hadden, want zo duidelijk alsof zij in de stal zelf aanwezig waren geweest, hoorden zij een schorre stem vragen:

— Nu moeten jullie mij eens vertellen, wie er van jullie Engelse lucifers gebruikt.

— Heb je weer een mop, Ted? werd er teruggevraagd. Wat komt er nu nog meer?

— Ik maak geen grapjes. Ik vraag 't nog eens. Wie van jullie loopt er met een doosje Engelse lucifers in zijn zak? Hier heb je het moois. Dat vond ik bij de kromme eik. Als je blijft, splinternieuw en nog half vol. Worden die lucifers hier in Amerika gemaakt? Neen, zou ik zeggen. Het zijn houten doosjes, en het fabrieksmerk staat er op: Sheffield. Nou, krijg ik antwoord?

Brand had met een onwillekeurig gebaar zijn hand in de zak gestoken, waar hij zijn lucifers bewaarde.

Zijn hart klopte hem een ogenblik tot in de keel; het doosje was weg.

Nu herinnerde hij zich, dat hij, even voor hij de rotsspleet binnendrong, zijn zakdoek had uitgehaald, en die had in dezelfde zak gezeten. Waarschijnlijk had hij het doosje mee naar buiten getrokken, zonder het te merken.

Maar de spreker in de stal scheen nog niet klaar te zijn.

Hij verbrak zelf het zwijgen, dat op zijn vraag volgde en ging voort:

— Zijn jullie allemaal tegelijk binnengegaan?

— Natuurlijk, bromde een stem.

— Niemand achter gebleven in de mijn?

— Wat klets je toch, riep nu een ongeduldige vrouwenstem. Wat beduidt dat gepraat? Wij zijn altijd bij elkaar gebleven.

— Dus niemand van jullie heeft met een van de lantaarns apart achteraan gelopen?

— Niemand, zeg ik je toch. Waarom vraag je dat?

— Omdat ik daar net licht heb gezien, voor me uit, in galerij nummer 7, en dat een ogenblik later weer uitging. Dat is niet pluis, mannen. Dat bevat me niet. Die lucifers en dat licht kwamen daar natuurlijk niet vanzelf.

— Kom kom, Ted, gebruik je verstand, man, zei de vrouw weer. Jij ziet spoken bij klaarlichte dag. Hebben wij

hier ooit last van de douane gehad? Die weten niets van deze mijn. Wijzelf kennen ze nauwelijks een half jaar.

— Als je me dan maar zeggen wil hoe dat doosje lucifers...

— Vreet het op, en stik er in, riep een barse stem op kwaadaardige toon. Jij zanikt ons weer aan het hoofd met je flauwe praatjes, die niets te betekenen hebben. Heb jij soms iemand gezien in de buurt? Wie zou er hier wat te zoeken hebben?

— En die lamp dan? Dat schijnsel? ging Ted koppig voort. Weet jij wel Merrybone, dat de baas niet goed te spreken zal zijn, als het blijkt dat wij hier niet onze plicht hebben gedaan.

— Wat praat jij van plicht? hernam de stem van zoëven ruw. Wat noem jij plicht? Moeten we soms een hond gaan houden, om achter de mensen met Engelse lucifers aan te zitten? Het kan immers best, dat er ergens op de berg zo'n soortement toerist heeft gezeten, die zijn lucifers uit zijn klavieren heeft laten vallen. Of kan dat niet, Ted?

— Alles kan, antwoordde Ted lachend. We kunnen ook een kogel in ons lijf krijgen, als we willen, maar ik blijf er bij: wie niet oppast, en wie niet uit zijn ogen kijkt, die heeft het naderhand aan zichzelf te wijten, als de boel spaak loopt.

— Als we nu maar wisten waar je op neer wil komen, Ted, zei de vrouw weer. Waar ben je bang voor?

— Moet ik dat nog zeggen? Ik ben bang dat er douanebeambten of andere spionnen in de mijn zijn. Lucifers laat je niet uit je handen vallen. En als je het wel doet, dan komen ze toch niet toevallig terecht vlak voor de ingang. Hierzo, het doosje is kurkdroog, en het kan er geen half uur, laten wij zeggen geen uur gelegen hebben. En als je me ook maar eens wil zeggen, wat dat licht te betekenen had. Jullie zeggen dat je allemaal samen hier heen bent gekomen. Hoelang zit je hier zo wat?

— Minstens een kwartier.

— Nu, dat licht zag ik geen vijf minuten geleden. En als je me niet geloof, des te erger voor jullie.

Het bleef een ogenblik doodstil, en in

die stilte hoorden de drie luisterende mannen heel duidelijk het spannen van een revolverhaan, en het scherpe getik van het magazijn, dat wordt rondgedraaid.

En daarop weer de ruwe stem, die er maar al te duidelijk van getuigde, hoe stevig er in Amerika gepimpeld werd.

— Laten wij de zeurkous zijn zin geven en even gaan kijken. Eerder is hij toch niet zoet te krijgen. Vooruit Ted, wij gaan zoeken naar de mijnheer van de lucifers en van het licht.

— Voor mij hoef je het niet te doen, Merrybone, als je maar denkt om de baas. Je hoeft alleen maar om de baas te denken, meer verlang ik niet.

De gedachten aan de baas, wie hij dan ook zijn mocht, scheen de man, die naar de naam Merrybone luisterde, ondanks alles tot ijver aan te sporen, want er klonk een gerucht, alsof er zware schoenen over een planken vloer verschoven werden, daarop voetstappen, en toen trokken de drie weggescholen mannen snel hun revolvers, want de staldeur werd nog verder opengestoten, en drie of vier mannen traden naar buiten.

Het was een precair ogenblik voor Raffles en zijn beide metgezellen. Weliswaar stonden zij hier in de duisternis, maar wanneer de smokkelaars een grondig onderzoek gingen instellen, zouden zij daar zeker niet lang onopgemerkt blijven.

Gelukkig voor hen scheen niemand van de bandieten veel lust te gevoelen, zich verder te begeven dan het plateau waaraan de stallen gelegen waren. Merrybone keek een paar gangen in, en zei toen op norske toon:

— Wie lust heeft om de mijn te gaan afzoeken, mag het voor mijn part doen. Maar ik houd me niet op met die malligheden. Als er hier kerels van de douane waren, dan hadden wij hun schip of hun auto moeten zien.

— Een zwerfende toerist kan wel bij toeval de gang van de mijn ontdekt hebben, hield Ted koppig vol.

— Als dat zo is, zal hij er wel in verdwalen, broer, en dan zijn we hem natuurlijk vanzelf al kwijt. En als wij hem mochten ontmoeten, dan zullen wij hem

wel even een kogel door zijn kersepit schieten. Ben je nu tevreden?

— Ik zou tevreden zijn, als we hem al hadden, bromde Ted. Je moet het zelf weten, als je naderhand maar wilt getuigen tegenover de baas, dat ik je herhaaldelijk gewaarschuwd heb.

— Jij praat altijd maar over de baas, riep Merrybone nijdig uit. Heb ik soms niets te zeggen? Ik ben in ieder geval jullie aanvoerder.

— Best mogelijk, maar hij is de man van de centen, hernam Ted bedaard. Hij betaalt zo meteen alles weer, en wij zouden niet hard opschieten, als wij zijn werkkapitaal niet hadden.

Merrybone gromde iets bij zichzelf, dat niet te verstaan was, en viel toen uit:

— Hij betaalt de rommel, en naderhand kunnen wij de voorraad weer tegen veel te hoge prijzen van hem afkopen. Hijzelf steekt nooit een poot uit, en loopt geen gevaar. Alles wordt hier bekonkeld, en hij gaat iedere keer met een winst van een paar honderdduizend dollar, als het niet meer is, strijken. Maar wij lopen het risico, want wij moeten de « sneeuw » en de jandoedel maar aan de man zien te brengen. Worden we gesnapt, dan zijn wij er bij, en hij zit fijn op zijn villa en kan ons uitlachen.

— Allemaal goed en wel, hernam Ted rustig, maar hij weet dan toch maar de boel voor elkaar te krijgen. Zou jij kans zien, met die gele jongens een afspraak te maken, voor een zending? Neen immers. Dat doet hij allemaal, en ik vind het niet onbillijk, dat hij zich daarvoor laat betalen.

— Hij heeft geen honderd procent winst te nemen, hield Merrybone grimmig vol, waarna hij de stal weer binnen ging, blijkbaar zeer uit zijn humeur, door de anderen op de voet gevolgd, terwijl iedereen het geval van het lucifersdoosje en van het lichtschijnsel scheen te hebben vergeten.

De drie mannen haalden verlicht adem toen de troep verdwenen was, want het liefst zouden zij het hier niet tot een gevecht hebben laten komen. Zij stonden hier met de rug tegen de muur,

zij zouden zeker een paar van hun vijanden hebben kunnen neerleggen, maar het einde zou toch, tegenover zeven welbepaalde smokkelaars, niet twijfelachtig zijn geweest.

Zij stonden nog een tijdlang doodstil, en wilden juist wegslopen, daar er daarbinnen nog slechts op zachte toon werd gesproken, toen een van de smokkelaars op wat luidere toon vroeg:

— Hoe laat komt hij?

— Zes uur immers.

— Waar vandaan?

— Van de gewone plek. Hij komt van Portland. En hij zal langs de kromme eik binnenkomen. Ik zal hem wel binnen halen.

Het was Merrybone, die deze woorden gesproken had.

— Laat ik maar met je meegaan; ik vertrouw je niet erg, klonk rustig de stem van Ted.

Daarop een harde vuistslag, op een tafel of iets anders van hout, en de ruwe stem van Merrybone, die uitbarstte:

— Jij zult meegaan als ik het verkies. Voor de duivel, heb ik hier dan niets meer te zeggen? Ik zou je raden wat voorzichtiger met je woorden te zijn, Ted. En nu zou ik jullie willen voorstellen, om maar weer een luchtje te gaan scheppen, tot wij hier weer terug moeten zijn, om de rommel onder elkaar te verdelen.

— Kan dat niet buiten de mijn gebeuren? vroeg er een.

— Neen, want er is ditmaal veel te veel om direct mee te nemen, en we zullen een massa voorraad hier moeten verstoppen, dat wij dan naarmate van de behoefte kunnen komen halen.

— Nu, dat kan nog een aardig vechtpartijtje worden, als wij elkaars rommel hier weghalen, zei Ted spottend.

— Je weet wat er op onderlinge diefstal tussen de jongens staat, Ted, zei Merrybone koud. De kogel, man. Iedereen moet zijn voorraad trouwens maar zo goed mogelijk wegbergen, en zorgen dat de anderen er met hun fikken afblijven. Ik kan ditmaal voor tienduizend dollar van de baas kopen, geld in het handje, en ik geloof niet dat jullie zoveel kunnen neerleggen.

— Ik heb er achtduizend bij me, riep er een trots.

— En ik kan maar tweeduizend spenderen vanavond, klaagde een ander. Ik heb gisteravond gekokt, in de nieuwe dancing, en de helft van mijn bedrijfskapitaal verloren. Het is maar goed, dat Marjon juist bijtijds binnenkwam, om me verder spelen te beletten.

Dat was zeker de vrouw, die bij het gezelschap hoorde, want haar stem klonk nu:

— Ik heb hem een opdoffer moeten geven, voor hij verkoos van de speeltafel op te staan. Ja, je beleeft wat met de kwajongens tegenwoordig.

Raffles en zijn vrienden wachtten het

overige niet af, maar trokken zich snel terug, gingen wederom door de gang, die op de stallen uitliep, bereikten de bodem van de grote schacht, vonden zonder moeite de tunnel, die op de kromme elk uitliep, wrongen zich door de nauwe opening, en stonden een ogenblik later in het volle daglicht, knippend tegen het felle licht van de zon.

En toen zei Raffles:

— Dat had ons lelijk kunnen opbreken, amice, dat Engelse lucifersdoosje, meen ik. Die Ted is zeker een schavuit, maar lang niet dom. En nu zullen wij eens langzamerhand naar Portland gaan, althans in de richting van dat stadje, want ik ben zeer benieuwd wat « de baas » binnenin zijn portefeuille heeft.

HOOFDSTUK IV

DE BAAS

Toen Raffles en de beide andere mannen de mijn verlieten, was het omstreeks drie uur. Zij waren hongerig geworden, en voor alle dingen zochten zij dus een schuilplaatsje in een dicht bosje, op de helling van de heuvel, doorzochten daar hun knapzakken, en vonden er genoeg in, om hun honger te stillen.

Zij zaten op een plek, van waar zij, door de takken heen, een groot gedeelte konden overzien van de weg, die naar de badplaats voerde en vanwaar zij hier een paar honderd meters verwijderd waren. Langs die weg bewogen zich nu en dan voertuigen en wandelaars, maar niemand scheen er ook maar een ogenblik aan te denken, die prachtige weg te verlaten.

Zij zaten daar hoog genoeg, om de zee te kunnen overzien.

Raffles moest zijn inschuifbare verrekijker te voorschijn halen om nog iets te kunnen onderscheiden van de drie smokkelaarschepen, die, ver uit elkaar aan de horizon zichtbaar waren, en daar heen en weer schenen te kruisen.

Veel meer naar het zuiden toe, was een ander vaartuig zichtbaar, dat daar scheen te patrouilleren, maar van de motorboten niets kon zien.

De drie mannen hadden enige tijd zwijgend bij elkaar gezeten, op hun quivive, daar de smokkelaars ook wel spoedig zouden verschijnen, en toen begon Brand, onwillekeurig zacht sprekend:

— Gaat het inderdaad zo in het werk als die Merrybone zei?

— Ja, in zeer veel gevallen, Charles. Er is een man die het kapitaal levert, en een gehele lading koopt, en dan verschijnen wat men zou kunnen noemen de grossiers, die de voorraad in partijen van hem overnemen, en ze somtijds zelf weer aan de man brengen, of ze in nog kleinere parten verkopen aan de detailhandelaars, die dus natuurlijk het grootste gevaar lopen, omdat zij het zijn, die het risico van ontdekking op zich nemen. Zij lopen de café's af, de coulissen der schouwburgen en variétés, en daarbij is het natuurlijk heel goed mogelijk, dat een detective hem betrapt.

— De toon van die kerel beviel me allesbehalve. Ik heb even zijn gelaat kunnen onderscheiden, en ik moet zeggen dat het een beestachtige tronie was, mylord, zei Henderson. Ik had moeite rustig in mijn hoekje te blijven staan, zo verwaand zag die kerel er uit.

— Wat zullen wij nu doen, Edward? vroeg Brand na enige ogenblikken.

— Hier wat uitrusten, amice, en dan nadenken over de beste methode, de baas te ontlasten van het fortuin wat hij bij zich moet dragen, natuurlijk in contanten, want de Japanse handelaars nemen meestal geen genoeg met chéques of moole woorden.

— Maar hij zal zeker niet alleen komen, Edward.

— Ik denk juist van wel. Hoe minder medeplichtigen zo'n man bij zijn onderneming betreft, hoe beter het voor hem is.

— Hij schijnt deze mijn nog niet te kennen, anders zou het niet nodig zijn, hem de weg te wijzen, merkte Brand na enige ogenblikken weer op.

— Dat schijnt wel zo. Des te beter voor onze plannen. En nu even gezwezen, want ik geloof dat de troep daar aankomt.

Inderdaad, op de helling werden eensklaps enige mannen zichtbaar, toen een vrouw, en dat hele troepje daalde langs de bergglooiing af, naar de zijde van de kust, beklom daar de rotsen en strekte zich lui in de zon uit.

— Zij schijnen niet het minste gevaar te duchten, zei Brand verwonderd. Zijn zij dan niet bang voor de douane?

— Waarom zouden zij? Wat kan zo'n beampte, hoe streng ook, op dit ogenblik aan die mensen te verwijten hebben? Zij zouden hem eenvoudig uitlachen, en zeggen dat zij een dagje vrijaf hebben genomen om van de zeelucht te genieten. Bovendien kunnen wij onze kust moeilijk voorstellen als een soort van eindeloze loopgraaf, die om de halve meter bewaakt wordt door een douane ambtenaar. Dan zouden er enige tientallen miljoenen nodig zijn, en zelfs Amerika, het land der onbegrensde mogelijkheden, zou dat aantal niet kunnen opleveren.

Er werd nu verder gezwezen en het was zo warm, ofschoon de herfst reeds zijn intrede had gedaan, dat het drietal moeite had, de ogen open te houden, en niet toe te geven aan een schier onoverwinnelijke neiging om te slapen.

De smokkelaars schenen daar heel anders over te denken, en uit hun onbeveeglijke houding viel op te maken, dat zij rustig sliepen.

Raffles begon reeds te vrezen, dat zij daar zolang zouden blijven, dat zijn plannen gevaar liepen, tot zij een voor een weer overeind kwamen, zich uitreken, naar de zee tuurden, waar nu de drie smokkelschepen weer veel duidelijker zichtbaar waren op nog geen vijf mijlen uit de kust, toen daalden zij weer van de rotsen af en beklommen opnieuw de helling van de heuvel.

— Ik vind die smokkelaars buitengewoon brutaal, zei Brand hoofdschuddend. Neen, ik bedoel nu die lui daar op zee. Zij stellen zich toch in ieder geval bloot aan het gevaar van een aanhouding, en ik heb gehoord dat de douane met scherp schiet, dat zij zelfs kanonnen aan boord hebben.

— Zo is het ook, Charles. De grote loodsboten hebben snelvuurkanonnen, de kleine mitrailleurs van zwaar kaliber, en zij maken er gebruik van ook, als het moet. Maar de smokkelaars laten zich niet onbetuigd, zij zijn dikwijls ook uitstekend toegerust met geschut, en het is reeds menigmaal tot geregelde zeegevechten gekomen. Het blijft natuurlijk een gewaagde onderneming, maar dat is nu eenmaal het beroep van die kerels. Er kan toevallig een douaneboot verschijnen, die kan echter even toevallig wegblijven, en de kans dat zij weg blijft, is veel groter dan de andere.

— Maar die drie boten moeten uit Portland toch allang gesignaleerd zijn.

— Neen, amice, dat behoeft volstrekt niet. Portland ligt op zijn minst vijf en twintig minuten gaans van de kust af, en in een grote terreinplooi. Wie daar woont kan onmogelijk de zee zien, tenzij hij zich eerst naar de kust begeeft en de rand van de rotsen beklimt. Maar nu zijn onze vrienden de smokkelaars verdwenen, en het wordt tijd, ons veld-

tochtplannetje op te maken. Het lijkt mij te gevaarlijk, ons verdekt op te stellen in de buurt van de kromme eik. Want daar zal Merrybone, misschien in gezelschap van Ted, wel gauw verschijnen om de baas te ontvangen en naar binnen te leiden.

— Ik denk, dat hij zover als hij kan, zal gaan met zijn auto, merkte Brand op. De plek is hier volkomen verlaten, en hij zou zijn auto hier gerust een poos kunnen parkeren.

— Maar misschien heeft hij wel een chauffeur met zich meegenomen, mijnheer Brand, merkte Henderson op.

— Met al die mogelijkheden moeten wij rekening houden, jongens, hernam Raffles. Wij zullen nu voorzichtig naar het punt gaan, dat ik heb uitgekozen en daar rustig het goede ogenblik afwachten. Ik heb nog zelden met zoveel vermaak en voldoening gewacht op het tijdstip om een schelm te beroven.

De drie mannen verlieten hun schuilplaats, kropen uit het kreupelbosje te voorschijn, keken spiedend om zich heen en liepen toen in gebukte houding voort, zoveel mogelijk dekking zoekend, en een tiental minuten later bevonden zij zich op een plekje, dat werkelijk bij uitstek geschikt was om er zich in hinderlaag te leggen.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

Het was kwart voor zes.

Van de zee kon men op dit punt natuurlijk niets zien, maar dat was een voordeel, omdat ook zij nu onzichtbaar waren voor de smokkelaars op hun drie schepen.

Raffles had juist een sigaret aangestoken, toen er uit de richting van Portland in volle vaart een open toerwagen kwam aanrijden, die nauwelijks twee minuten later stopte bij de kromming van de weg.

— Wat is dat nu, kan hij dat al zijn? Dan is hij te vroeg, fluisterde Brand.

— Des te beter, kwam Raffles zachtjes. Ja, hij is het zeker, want hij verlaat nu zijn auto, kijkt zoekend rond en spreekt even met de man achter het stuurwiel. Wat doet hij nu? Aha, hij neemt zijn voorzorgsmaatregelen. Hij kijkt zijn revolver na. Dat vergemak-

kelijkt de zaak niet; wij zijn dan wel verplicht, voor echte struikrovers te spelen. Nu, berouw zal ik er niet van hebben; al houd ik niet van dit onderdeel van mijn beroep. Kijk, de auto rijdt nog een weinig verder, maar onze man begint moedig de helling te beklimmen.

— Hij heeft zijn overjas dichtgeknoopt, zei Brand.

— Over de holster met zijn revolver heen, mijnheer Brand, voegde Henderson er grinnikend aan toe. Dat is weer niet verstandig van hem.

— De wind is opgestoken en onze bondgenoot, jongens, zei Raffles glimlachend. Het lopen met een wapperende jas is te vermoeiend en daarom heeft hij ze dichtgeknoopt. Nu staat hij stil en kijkt zoekend rond. Bukken, jongens. Bukken.

Het drietal dook neer in het hoge, dorre gras, maar kon toch duidelijk waarnemen, hoe de man daarginds, die een jaar of veertig leek, en van hoge gestalte was, een ogenblik zoekend rondkeek, en vervolgens zijn weg voortzette.

Hij was wel vijftig meter van het drietal af, en hij beschreef nu een grote boog, om het punt heen, waar zij zich bevonden, teneinde de plek te bereiken, die hem was aangeduid.

Voor het ogenblik was het nog onmogelijk hem te zien van de plek af, waar de kromgegroeide eik uit de bodem oprees, maar die toestand zou zeker geen vijf minuten langer duren, want hij klom steeds hoger, en zou spoedig zichtbaar worden voor degenen die uitzagen naar zijn komst.

Raffles begreep dat hij snel moest optreden.

De man was nu reeds zover van de weg af, dat de chauffeur op zijn best een zeer luide kreet zou kunnen horen, en Raffles zou de man wel beletten, die kreet te uiten.

Hij gaf enige op fluisterende toon gesproken bevelen, en onmiddellijk begonnen Henderson en Brand een omtrekende beweging te volvoeren, snel op hun buik voortkruipende door het hoge gras.

De man naderde nu nog honderd stappen, en hij zou gezien worden door Mer-

rybone en Ted, die zeker wel al op de uitkijk zouden staan.

Eensklaps sprong Raffles te voorschijn als een duiveltje uit een doosje, op nauwelijks twintig passen van de ontstelde klimmer, met zijn grote revolver ter hoogte van zijn schouder op de man gericht en beval met gedempte stem maar zeer duidelijk hoorbaar:

— Handen op, of ik schiet.

Nu is er bijna niemand, die na zulk een bedreiging schreeuwt. Daartoe werken ten eerste de verrassing, ten tweede de plotselinge schrik, en ten derde de verwarde gedachten aan mee, die elkan- der de voorrang betwisten.

Aan dat alles denkt men, en... men vergeet te schreeuwen.

Dit alles was de klimmer waarschijnlijk ook door het hoofd gegaan, en hij koos het middel dat hem het beste scheen, hij hurkte bliksemsnel neer achter een groot rotsblok, waarvan hij nog maar één stap verwijderd was, en reeds rukte hij zijn overjas open, om naar zijn revolver te grijpen, toen aan de andere kant alweer een man naast hem opdook, eveneens bewapend met een grote revolver, die op strenge toon beval:

— Handen op, en gauw een beetje, of dit was je laatste klimtocht.

En nu deed « de baas » het verstandigste wat hij maar doen kon in de gegeven omstandigheden. Vluchten kon hij niet, verbergen kon hij zich ook niet meer, voor schreeuwen was het veel te laat, hij stak dus langzaam zijn handen op.

In een ommezien hadden de drie mannen hem omringd, en met het touw, dat hij gereed had, bond de reus hem vlug de handen op de rug samen, terwijl Brand hem zijn eigen zakdoek met onbegrijpelijke vlugheid in de mond stop- ta.

Toen dit gedaan was, keek Raffles de man eens goed aan, trok zijn wenkbrau- wen op, en zei toen op zachte toon tot Brand, in een taal, die alleen voor de jongeman verstaanbaar was:

— Maar bij mijn ziel, dat is Armand Deauville, een voormalige kapitein van de Bende van het Kwade Oog. Zo... zo...

de schurk schijnt de dans dus ontspron- gen te zijn, want hij is nog op vrije voeten.

De man had zijn naam natuurlijk ver- staan, en keek Raffles met een duistere blik aan.

— Onderzoek onze vogel eens, amice, zei Raffles luchtig. En neem hem zijn revolver af. Vlwg wat.

Hij had nu weer in het Engels ge- sproken en de gevangene liet een dof gegrom horen, dat heel diep uit zijn keel kwam.

Met de handigheid van een goochelaar doorzocht Brand vlwg de zakken van Armand Deauville, het was inderdaad een der weinige kapiteins van de Bende, die tijdens het grote proces van enige jaren geleden, door een handige advo- caat werden vrijgepleit, haalde achter- eenvolgens een revolver van groot ka- liber, een dik opgepropte portefeuille, en een afzonderlijk linnen zakje met nog meer bankbiljetten er uit.

— Stop jij dat maar vast in je zak, James, vervolgde Raffles laconiek. Wij zullen het naderhand wel natellen.

Hij keek Deauville een ogenblik strak aan, en scheen ergens over na te den- ken. En toen zei hij snel:

— Daar valt mij iets in, Charles. Die man heeft mijn figuur, en wij hebben beiden grijze ogen. Ontdoe hem vlwg van zijn overjas, en geef mij ook zijn hoed. En dan moet ik ook nog zijn auto- bril hebben. Uitstekend. En luister nu goed. Ik acht hiermede onze onderne- ming nog niet afgelopen. Daar binnen in de mijn zijn zes kerels, die hun zak- ken vol geld hebben, om de smokkel- waar te kopen. Dat is één. Bovendien zullen de smokkelaars-importeurs er over enkele uren zijn. Zij mogen van dit alles niets bemerken, en moeten in de val lopen, die wij hun zullen zetten. Wij zullen de politie waarschuwen, maar pas op het laatste ogenblik, als wij hier onze arbeid verricht hebben.

— Wil je de mijn binnengaan, Ed- ward? riep Brand verschrikt uit. Toch niet alleen? Bedenk dat daar zeven man- nen en een vrouw zijn.

— Ik hoop dat je me de eer zult be- wijzen, je zo gauw mogelijk met Hen-

derson bij mij te voegen, Charles, zei Raffles glimlachend.

— Inderdaad is het werkje wel wat al te zwaar voor slechts één persoon. Bind de vent stevig vast, James, aan die boom daarginds. Zit de prop stevig in zijn mond, Charles? Op weg dan. Volg me op enge afstand. Het is juist zes uur, en dus tijd. Die overjas zij mij als gegoten. Let op het sein, en nu zullen wij... wat was dat?

De drie mannen keken elkaar een ogenblik ontsteld aan, want in de richting van de kromme eik had een hese kreet geklonken, die met geweld onderdrukt scheen te worden, onmiddellijk gevolgd op het geluid van een korte worsteling, die de takken deed kraken.

— Kom mee, wij moeten zien, wat er aan de hand is, beval Raffles. Hij wierp nog een blik op de gebonden man, en toen snelde hij als een haas weg, stak het hoofd boven een rotsblok uit en zag juist hoe Merrybone een slap lichaam voortsleepte, dat zonder leven scheen te zijn en het met een onverschillige beweging neerwierp achter een ruig kreupelbosje.

Terwijl de man zich oprichtte, zag Raffles duidelijk, hoe hij een mes schoon veegde met wat gras, en toen in zijn zizak liet glijden.

Hij trok snel het hoofd terug, en zijn gelaat was bleek en strak, toen hij op zachte toon tot de anderen zei:

— Daar is een moord gepleegd, lui. En ik vrees, dat de ongelukkige Ted het slachtoffer is geworden. Merrybone deed het. Zo... zo... dat is dus de aard van onze man. Nu, het verheugt me dat ik op de hoogte ben. Thans begrijp ik ook beter de klank van zijn stem, toen hij in de stal verklaarde, dat Ted hem maar liever niet moest volgen. Blijft achter jongens, en laat je vooral niet zien, voordat ik het teken geef.

Raffles sloop een eind terug en kwam toen met flinke stappen aanlopen, als iemand die zoëven is komen opdagen, en geen reden heeft, zijn aanwezigheid verborgen te houden.

Merrybone kreeg hem een ogenblik later in het oog, eerst zijn hoed, toen het gezicht met de stofbril, toen de overjas,

tenslotte de gehele man.

Hij trachtte zijn gelaat tot een vriendelijke grijns te trekken, toen hij met een hese stem tot de gewaande geldschieter sprak:

— Welkom in ons hol, mijnheer Deauville. Ik geloof dat gij nog een weinig voor uw tijd zijt, maar mensen als gij zijn altijd welkom. Kom binnen, ik zal u voorgaan, ik heb een lamp. Gij kent immers de weg niet?

— Ik ben hier nooit geweest, Merrybone, antwoordde Raffles, voortreffelijk de stem nabootsend van Deauville, die zich zijn Frans accent nooit had kunnen afwennen. Ga mij maar voor; ik heb haast om met jullie af te rekenen. Hoe laat komen de Japs?

— Zodra het donker is, tegen acht uur, mijnheer. Hier moet gij binnengaan, door deze spleet. Is de ingang niet prachtig verborgen? Ja, ja, het was een tref, dat wij deze mijn ontdekten.

— Inderdaad, een kostelijke gelegenheid. Ik zal... hola, daar zou ik bijna gestruikeld zijn over... wat is dat? Lieve hemel, twee benen. Slaapt die man daar?

Raffles bukte zich, alsof hij door nieuwsgierigheid gedreven werd en wilde zien wie daar lag.

Maar aan de beweging van Merrybone's voeten en benen zag hij, schuin op zij kijkende, hoe deze zijn mes reeds had gegrepen, gereed om het hem tussen de schouderbladen te stoten, nu de gewaande Deauville zich als het ware daartoe aanbood, voorover gebukt als hij stond.

Maar het lichaam van Raffles strekte zich weer als een veer, die zich ontspant, en het vlijmscherpe mes van de smokkelaar trof slechts de takken van het struikgewas, waarachter deze zijn slachtoffer inderhaast had verborgen.

Voor hij zijn evenwicht had kunnen hervinden, had een formidabele vuistslag van Raffles hem geveld.

Merrybone's hoofd bonsde met een doffe knal tegen de rotswand, en hij bleef roerloos liggen, bewusteloos, terwijl het bloed uit zijn slaap vloeide.

Raffles bukte zich onmiddellijk over de man heen, wiens benen hij zoëven

voor een klein gedeelte uit het bosje had zien steken.

Het was inderdaad de kleine man, die zij voor een kort ogenblik voor de stal hadden gezien, en die de smokkelaars Ted genoemd hadden.

Hij was dood.

Het mes van de moordenaar had hem waarschijnlijk aanstonds in het hart getroffen, en er was slechts weinig bloed.

Raffles liep snel enige stappen terug, liet het bekende gefluit van de merel horen, en een ogenblik later stonden Brand en Henderson naast hem.

Hoofdstuk V

DE STRIJD IN DE MIJN

Raffles wees even met het hoofd in de richting, waar Merrybone was neergevallen, en zei op koude toon:

— Bind ook die schurk, James, en knevel hem. Tenminste, als het nog de moeite waard is.

Vlug deed Henderson wat hem gezegd was, en keerde toen terug met de boodschap:

— Hij is nog helemaal niet dood, mylord. Hij bloedt alleen erg uit zijn hals.

— Dan moet hij verbonden worden, hernam Raffles kortaf.

Hij zocht in de zakken van de onschadelijk gemaakte moordenaar, vond er een rode, keurig opgevouwen lap in, en verbond daarmee, zo goed en zo kwaad als het ging de gewonde, zodat althans de bloeding gestuit werd.

— En nu zullen wij eens gaan kijken, jongelui, wat wij daar binnen nog verder kunnen halen. Wij zijn met ons drieën, zij met hun vijven, als wij de dame erbij rekenen, en de partijen staan dus ongeveer gelijk. Wij hebben het voordeel van de verrassing, en dat is in dit geval veel waard. Volg mij op korte afstand.

Henderson en Brand knikten. De eerste haalde zijn knuppel van balein te voorschijn, aan het einde met lood verzaard en Brand overtuigde zich, dat zijn revolver tot de laatste kamer van het magazijn geladen was.

Raffles wilde reeds de mijn binnengaan, en zich door de nauwe opening wringen, toen hij zich bedacht, zich over

de bewusteloze Merrybone heenboog, zijn zakken vlug doorzocht en hem een vieze, vette portefeuille ontnam, waarin zich omstreeks twee duizend dollar aan bankbiljetten bevonden.

— Dat had ik waarachtig bijna vergeten, zei Raffles. Steek het geld in je zak, James. En nu... volgt mij.

— Maar wacht eens even, Edward, weet je precies de plaats, waar de « Baas » de smokkelaars zou ontmoeten?

— Neen, maar dat zal waarschijnlijk wel het kleine plateau zijn, waar zich de stallen bevinden, of anders de bodem van de grote schacht. Als ik niets van hen hoor, zal ik nu en dan wel een keel opzetten, en daar zij volstrekt niets kunnen vermoeden, zullen zij wel gauw antwoord geven. Voorwaarts.

Onbeschroomd drong Raffles de mijn binnen, en Brand en Henderson volgden hem op een afstand van omstreeks twintig meter.

In de weg kon Raffles zich nu ook niet meer vergissen, nu hij die reeds een paar keren die dag had afgelegd, en hij bereikte dan ook, zonder zich een enkele maal te vergissen, de bodem van de grote liftschacht.

Tot op dat ogenblik had hij nog volstrekt niets gehoord, en hier was het dus ook zeker niet, dat de handieten hun geldschieter zouden ontvangen.

Raffles ging dus, na even te hebben gewacht en geluisterd, de mijngang in, die naar de stallen voerde.

Het duurde niet lang, of hij had de

zekerheid, thans op het goede spoor te zijn.

Daar bij de houten stallen was een zwak lichtschijnsel zichtbaar, en het was dus daar, dat de smokkelaars zich ophielden.

Onverschrokken ging hij voort, thans zachter lopend, en een kort ogenblik doofde hij de lantaarn, om beter te kunnen zien hoe de toestand was, toen hij nauwelijks vijftig meters van de eerste stal verwijderd was.

Hij kon nu zien, hoe de vier mannen in een groepje bij elkaar stonden, blijkbaar volkomen gerust, en aan geen gevaar denkend. Zij hadden natuurlijk hun revolvers in hun zakken, maar het zou veel waard zijn, indien Raffles kon belletten, dat zij die zouden gebruiken.

Raffles ontstak zijn lantaarn weer, liep verder, en een ogenblik later hadden de kerels daarginds hem inderdaad reeds gezien. Hij riep opgewekt:

— Hallo jongens. Hier ben ik met het geld. Alles in orde?

Raffles had zich de stofbril weer voor de ogen gedaan, en met zijn lange, gele jas en zijn geruite pet zag hij er inderdaad uit, alsof hij zoëven uit een auto was gestapt.

Aller blikken wendden zich aanstonds in zijn richting, en ook Marjon kwam te voorschijn, die aanstonds uitriep:

— Waar zijn Merrybone en Ted?

— Wacht maar even tot ik bij jullie ben, dan zal ik je alles in geuren en kleuren vertellen, antwoordde Raffles, en een ogenblik daarna was hij het groepje genaderd, dat hem nieuwsgierig aankeek, terwijl Marjon ongerust herhaalde:

— Nu, Baas, wat is er met de jongens?

— Merrybone is zwaar gewond, en Ted is dood, antwoordde Raffles laconiek. Wat is er eigenlijk gebeurd? Waarom waren zij daar allebei aan de uitgang? Merrybone moet Ted hebben vermoord, want ik heb hem zien liggen, en hij had het zeker ook mij gedaan, als ik hem niet bijtijds had neergeslagen. Dat is dus de manier, waarop men hier zijn werkgever ontvangt? Ik moet zeggen... het is mooi.

Het bleef enige ogenblikken doodstil op die zonderlinge plek, diep onder de aarde, en toen barstte Marjon uit:

— Ik heb de stommeling nog gewaarschuwd. Ik wist wat er op komst was; de ogen van Merrybone bevielen mij niet. Die arme kleine Ted, hij was een bandiet, dat is zeker, maar hij was van ons allen nog de fatsoenlijkste.

En dat was de grafrede voor de heer Ted, en de overigen vonden blijkbaar, dat hiermede het onderwerp volkomen was uitgeput. Niemand wijdde ten minste nog een enkel woord aan hem, want zulke dingen kwamen meer voor, en een kniesoor, die er lang over bleef zeuren.

— Dat bent u dan op een haar na ontkomen, Baas, zei een van de kerels. U hebt dus het geld nog?

— Het zit in mijn zak.

— Nu dat is de hoofdzaak. Waren de Japs al van plan om aan land te gaan? Ik begrijp eigenlijk niet waar we nog op wachten.

— Wij wachten tot het nog wat donkerder is, antwoordde Raffles kortaf.

Terwijl er aldus gesproken werd, had Raffles zich zo weten te draaien, dat hij met zijn gelaat naar de mijngang kwam te staan, met het natuurlijk gevolg dat de smokkelaars, die hem in het gelaat trachtten te zien, nu met hun ruggen daarheen waren gekeerd.

En ofschoon Raffles niet in die richting keek, bemerkte hij toch heel goed, dat uit de gang de donkere gedaanten van Brand en Henderson naderbij kwamen sluppen, gereed om toe te springen.

— Zullen wij niet de mijn uitgaan? stelde Marjon voor. Ik vind het hier zo donker; ik kan er niets aan doen, ik ben hier bang. Ik heb altijd het gevoel alsof dat gewelf op mijn hoofd zal neerkomen.

Raffles deed ongemerkt een stap achteruit en zei met stemverheffing:

— Het is niet nodig om naar buiten te gaan, lieve Marjon, wat ik te doen heb, kan beter hier worden afgehandeld. Mannen, hierheen.

Nog voor hij had uitgesproken, schoot zijn vuist met geweldige kracht uit, en de man die tegenover hem had gestaan, rolde onderstboven als een kegel die

door de bal geraakt wordt, en bleef liggen als een levenloos vod.

De anderen waren door dat plotselinge en geheel onverwachte optreden zo overdonderd, dat ze een paar kostbare seconden verloren lieten gaan, en dat was voor smokkelaars in hun positie iets onvergeeflijks.

Dat treuzelen zou hun dan ook noodlottig worden.

Want met drie sprongen waren Brand en Henderson op het toneel van de strijd. Een tik met de knuppel stelde een tweede smokkelaar buiten gevecht, en toen de beide anderen hun revolvers hadden getrokken en wilden schieten, kregen zij daar geen gelegenheid meer voor.

Brand duwde zijn eigen wapen zeer nadrukkelijk in de ribben van een der kerels, en beval hem de handen op te steken, terwijl Henderson nummer vier om het middel had gevat. Toen de beklagenswaardige smokkelaar weer neerkwam op de grond, was hij voorlopig niet in staat om een lid te verroeren, en zijn revolver lag op vele meters afstand buiten zijn bereik.

Maar Marjon bleek ook gewapend te zijn, en met een grauw als van een wilde kat, had zij zich achteruit geworpen in de schaduw, terwijl zij haar revolver trok, en vandaar op Raffles vuurde, die zij slechts op een streep na miste.

Tot een tweede schot kwam het echter niet, want Brand had op goed geluk een zwaar stuk hout voortgeschopt in de richting, waar hij haar vermoedde, het hout trof haar tegen de benen, zij struikelde onder het slaken van een knetterende vloek, en voor zij overeind kon komen, had Brand haar op de grond neergedrukt en haar de revolver ontworpen.

Het gevecht had nauwelijks tien minuten geduurd, en de verrassing was zo groot geweest, dat de bandieten eigenlijk niet aan een geregelde tegenstand hadden kunnen denken.

Een hunner bleek vrij zwaar gewond te zijn door de knuppel van Henderson, die zich verontschuldigde met te zeggen, dat het « in het donker zo moeilijk taxeren was », maar de anderen moesten snel worden gebonden met de touwen,

waarvan er hier nog altijd een hoeveelheid verspreid lag.

Het vijftal werd over twee stallen verdeeld, hun zakken werden aan een nauwkeurig onderzoek onderworpen, en de buit viel tamelijk mee, want zij bedroeg in het geheel omstreeks zeventien duizend dollar.

Toen pas werden de zware staldeuren stevig gesloten, ofschoon het alleen maar met de houten grendels kon gebeuren. Toen riep Raffles plotseling uit:

— Nu gauw weer naar buiten, jongens, en de politie gewaarschuwd, opdat zij haar maatregelen zal kunnen nemen.

Alle lantaarns werden ontstoken en direct ondernamen de drie mannen de terugtocht. Zij hadden juist de bodem van de mijnschacht bereikt, toen Raffles eensklaps stilstond:

— Hoor je dat? vroeg hij toen op gedempte toon. Het is alsof er, ja waarachtig, alsof er heel hoog boven ons op de ladder gelopen wordt.

— Laten wij dan maar gauw maken dat wij langs de andere tunnel wegkomen, drong Brand aan. Ik kan mij volstrekt niet voorstellen, wie daar van de ladders gebruik maken.

— De smokkelaars van de schepen misschien, gaf Raffles ten antwoord.

— Waarom zouden zij die omweg maken? Waarom zouden zij niet de ingang bij de kromme eik gebruiken.

— Die kennen zij misschien niet, en hoe het dan ook zij, wij moeten ons haasten, het wordt hier gevaarlijk.

— Wij kennen de mijn niet voldoende, om het hier op een achtervolging te laten aankomen. Het zou niets minder dan een ramp zijn, indien wij hier moesten verdwalen. Vooruit dus.

De drie vrienden gingen de mijngang in, na eerst nog een blik omhoog te hebben geworpen.

Als zij nog maar een seconde langer waren gebleven, zouden zij echter vier, vijf, spoedig tien kleine rode stipjes hebben gezien, die zich op een lijn naar omlaag bewogen, en die afkomstig waren van de mijnlampen.

— Maar voor de drommel, wat gebeurt er toch in de mijn? fluisterde

Brand ontdaan. Het lijkt wel een kudde, die daar komt aanstormen.

De drie mannen stonden op dat ogenblik niet ver van een dier brede, sombere zijtunnels, waar men zich niet anders dan kruipend kan voortbewegen.

Raffles, die een ogenblik met gefronste wenkbrauwen had staan luisteren trok de beide mannen snel met zich mee, en sprak op gedempte toon:

— Ik weet volstrekt niet wie het zijn, maar het moet een aardig troepje zijn, en zij komen hierheen, langs de hoofdgang. Onmiddellijk de lantaarns gedooft en ons zo lang in die zijtunnel verborgen, tot zij voorbij zijn.

In een volkomen duisternis, zoals men ze slechts in een kolenmijn aantreft, kropen de drie mannen op hun knieën voort.

De drie mannen waren er ruggelings ingekropen, zodat zij over elkaars schouders ziende, de hoofdgang in het oog konden blijven houden.

Zij hadden daar nauwelijks vijf minuten zo gelegen, toen een rossig schijnsel zichtbaar werd, dat snel in helderheid toenam, terwijl de grond dreunde onder de voetstappen van zeker wel een dozijn mannen, die haastig kwamen aanlopen, nu en dan struikelend, luid vloekend en verwensingen slakend.

De drie mannen waren zover in de tunnel teruggekropen, dat zij onmogelijk konden worden gezien door hen, die voorbij gingen, maar zij zelf zagen dan ook niets anders dan tien of twaalf paren benen, bijna allen gestoken in ruwe kaplaarzen, en heel zeker niet behorend aan douanebeambten.

Een ogenblik daarna was dat gerucht weggestorven, en vlug kwamen de drie mannen weer te voorschijn uit hun schuilplaats, om hun tocht voort te zetten.

De tunnel beschreef hier juist een flauwe bocht, en zij konden dus zonder gevaar voor ontdekking hun lantaarns weer doen ontgloeien.

— Wat is er toch in 's hemelsnaam gebeurd? vroeg Brand. Wat komen die mannen hier doen? Waarom zijn zij zo opgewonden en blijkbaar verschrikt?

— Ik zou het je onmogelijk kunnen zeggen, antwoorde Raffles, maar ik vermoed dat die smokkelaars, want dat waren het zonder twijfel, behoren tot dezelfde troep, waarvan wij er enigen hebben weten te plunderen, en dat zij vluchten voor de douane, die hen op de hielen zit. Misschien vergis ik mij, maar ik meen de stem van Deauville tussen de anderen te hebben herkend. Misschien heeft hij zich op de een of andere wijze weten te bevrijden, of hij is gevonden door de troep, en bevrijd.

— Dat zou echter nog geen reden zijn om op de vlucht te gaan, als de douane geen roet in het eten had gegooid.

— Kunnen het misschien de opvarenden van die smokkelschepen geweest zijn, mylord? liet Henderson zich horen.

— Dat geloof ik haast niet, James, antwoorde Raffles hoofdschuddend.

Die zijn meestal op een andere wijze gekleed. Bovendien moesten het voor het merendeel Japanners of Chinezen zijn. Tenslotte, het is nog te vroeg; het is bijna onmogelijk, dat zij al voet aan land hebben gezet. Gelukkig, daar is de uitgang, wij zullen nu gauw in veiligheid zijn, want de douane zal de ingang bij de kromme eik wel niet kennen.

Nog twintig stappen, nog tien, nog vijf, en toen slaakte Brand, die vooraan liep, een luide kreet van schrik en verbazing.

— Wat is er? vroeg Raffles. Waarom schreeuw je zo?

— Wat er is? Waarom ik schreeuw? Men zou het om minder doen; de uitgang is afgesloten, kijk maar.

Raffles kwam naderbij.

Brand had goed gezien: een reusachtige rotsklomp, op de een of andere wijze in beweging gebracht door de bandieten, en die de drie vrienden bij hun binnentreden niet hadden opgemerkt, sloot de smalle uitgang volkomen af.

HOOFDSTUK VI

EEN GEWAAGDE ONTSNAPPING

Raffles stond een ogenblik zwijgend naar het rotsblok te kijken, langwerpig, thans liggend op een van zijn langste zijden, anderhalve meter lang, en bijna een meter hoog en breed.

Het had waarschijnlijk steeds op zijn smalste kant gestaan, gereed om omver te worden geworpen of geduwd.

Dat moest gemakkelijk zijn gegaan, als zes krachtige mannen het deden, maar nu het eenmaal was omgevallen, en op zijn breedste zijde lag, kon zelfs een hercules als Henderson dat blok graniet, dat op zijn minst drie ton woog, niet van zijn plaats schuiven.

Henderson wilde zich niettemin met zijn schouder reeds tegen het blok zetten, maar Raffles weerhield hem met de woorden:

— Neen, James, spaar je krachten liever tot een betere gelegenheid. Het is volkomen onmogelijk, dit zware rotsblok van zijn plaats te krijgen.

— Dan zijn wij dus gevangen, riep Brand uit.

— Volstrekt niet. Wij kunnen nog langs de ladders ontsnappen. Wij kunnen dezelfde weg volgen als de smokkelaars.

— Vlug terug, en laten wij hopen, dat de douane-beambten ook niet de mijnschacht hebben afgezet, anders zijn wij inderdaad gevangen.

— Maar zou deze mijn niet nog andere uitgangen hebben?

— Dat is bijna zeker, Charles, maar wij kennen ze niet.

Nolens volens werd de terugtocht aangevaard.

Zij konden ternauwernood twintig meters hebben afgelegd, toen Brand stil stond. Het was juist op dat ogenblik, dat de lantaarn van Henderson uitging, de lucht opsnooft, en toen op gedempte

toon vroeg:

— Ruik je niets, Edward? Wat een vreemde brandlucht...

— Ik ruik ook iets, Charles, en ik geloof dat ik daarginds ook iets zie. Een dunne rooksluier.

— Maar wat is er dan toch gaande in deze mijn? riep Henderson woedend. Steken zij de boel in brand?

— Komt mee, en zo vlug als onze benen ons willen dragen, was het enige antwoord van Raffles. Er is geen tijd te verliezen. Als daarginds werkelijk iets brandt, wat het dan ook is, en de rook dringt door de tunnels, dan zullen wij spoedig gestikt zijn.

Ofschoon de lamp van Raffles ook reeds zienderogen in lichtkracht afnam, en ook die van Brand tekenen van uitputting begon te vertonen, liepen de drie mannen in de toenemende duisternis toch zo snel mogelijk voort.

Zij stootten zich voortdurend de voeten tegen de uitstekende dwarsliggers, of zware eiken steunbalken, maar bereikten spoedig de bodem van de schacht. Tegelijk slaakten zij een luide kreet van schrik en verbazing; de gehele mijnschacht was met rook gevuld, waarvan, gelukkig, het grootste gedeelte rechtstandig optrok als door een schoorsteen, en door die rook heen flikkerden rossige vlammetjes, die steeds groter werden.

De onderste ladder stortte juist, bijna geheel verkoold, krakend omlaag, terwijl de mijngangen het geluid honderdvoudig weerkaatsten; de tweede ladder brandde lustig, en zou eveneens spoedig door de vlammen verteerd zijn.

Er hing een lucht van petroleum en benzine, zodat men niet behoefde te gissen op welke wijze de bandieten de brand gesticht hadden.

— Wel vervloekt, zij hebben ons de

terugweg afgesneden, schreeuwde Henderson woedend. Zij zijn toch zeker hierlangs naar boven gegaan, mylord?

— Dat zijn ze stellig niet, antwoordde Raffles ernstig. Want wij hebben daareven op de ladders boven ons hoofd, aan het begin van de mijnput horen lopen, en dat moeten ook douane-beambten geweest zijn. Juist om hen te belletten, naar beneden te komen, hebben de schurken de ladders in brand gestoken.

— Maar dan snijden zij zich toch zelve de weg af, schreeuwde Brand, die buiten zichzelf was van opwinding en schrik.

— Neen, Charles, zij moeten nog een derde, misschien wel een vierde uitgang weten. Komt spoedig mee naar de stallen.

— Wat wil je daar doen?

— Mij overtuigen of de schurken daar nog gevangen zitten. Is dat niet het geval, dan is dat het onweerlegbaar bewijs, dat hun makkers daarlangs zijn gekomen, hun geschreeuw hebben gehoord, en hen met zich mee hebben genomen. Gauw, misschien kunnen wij hen nog inhalen.

Zonder een woord te spreken snelden de drie mannen de mijngang in, die naar de stallen voerde.

Reeds op enige afstand zagen zij alle deuren openstaan: de vogels waren gevlogen.

Enkele ogenblikken stonden de drie mannen zwijsend bijeen, elkander aanzijende bij het steeds zwakker wordende licht, terwijl de rook reeds tot hier begon door te dringen.

Steeds vielen er meer ladders met donderend geweld omlaag, van een steeds grotere hoogte, en de overblijfselen rookten door op de bodem van de mijnput, terwijl de rook steeds dikker zou worden, die zich traag, maar onweersaanbaar zou verspreiden door de gehele mijn.

Alle drie stonden ingespannen te luisteren, maar zij hoorden niet het minste gerucht.

Brand hoestte, knipperde met zijn ogen, want de bijtende rook begon hem te hinderen, en vroeg verslagen:

— Zou dit het einde zijn, Edward? Wat moeten wij doen? Zullen wij naar een uitgang zoeken?

— Neen, Charles, antwoordde Raffles met vaste stem. Ik herhaal dat dit misdadige waanzin zou zijn. Wij zouden zeker niet ver komen, want de rook zou ons spoedig achterhalen.

— Maar wat dan? riep Brand op een toon van wanhoop.

Raffles stond 'n ogenblik na te denken, terwijl de rook om hen heen steeds dicht werd, en de grond leek te schudden onder het geweld der neerstortende ladders, en de planken van de houten beschoeiing.

Toen hief hij het hoofd op en zei op vastberaden toon:

— Ik geloof, dat ik de enige uitweg gevonden heb. Ook die is uiterst gevaarlijk, maar er blijft ons geen keuze, en... de dood, die ons daarbij kan wachten, is in ieder geval verkieselijk boven de verstikkingsdood. Hoelang deed de duikboot over de verbindingstunnel tussen het meer in de mijn en de kreek?

— Op zijn hoogst een minuut, antwoordde Brand opgewonden. En daarbij hebben wij langzaam gevaren.

— Dan moet het gewaagd worden.

— Wat wil je zeggen? hernam Brand.

— Ik wil zeggen, dat wij moeten trachten door die tunnel te zwemmen. Is de afstand minder dan een minuut, dan kunnen wij het er wellicht levend afbrengen, is het maar weinig langer, dan is dat het einde. Het is mijn voorstel, maar ik wil het gaarne prijsgeven voor een beter.

Henderson en Brand keken elkander een ogenblik aan, als om elkaars gedachten te raden. Zij waren allen uitmuntende zwemmers, en ieder wist voor zich, dat hij wel eens een minuut onder water het had kunnen uithouden, maar dat was niet hetzelfde, als gedurende die minuut uit alle macht zwemmen en zich inspannen.

En toch, er was geen andere keuze, zij zouden het wel moeten wagen, anders zouden zij hier zeker stikken.

— Wij moeten het er op wagen, zei Brand kortaf.

— Dat is ook mijn mening, mylord,

sprak Henderson, misschien is het juist eb, en wie weet staat dan de tunnel niet helemaal vol water, en kunnen wij nu en dan bovenkomen om adem te halen.

— Terug dan, riep Raffles uit, en snel gehandeld, de lucht is reeds bijna niet meer geschikt om in te ademen.

Zij snelden terug, zo hard lopend als zij maar konden, sloegen bij de bodem van de mijnput gekomen, die reeds bijna versperd was door verkoold hout en vlammeende balken, de andere tunnel in, bijna stikkend door de rook, en bereikten wankelend een soort natuurlijke steiger, die thans bijna twee meter boven de wateroppervlakte lag, ten bewijze dat het water bijna zijn laagste punt had bereikt. Het moest dus thans gewaagd worden, en wel spoedig.

— Laten wij ons ontdoen van alles wat niet strikt noodzakelijk is, beval Raffles. Ik zal de bankbiljetten in deze lederen portefeuille op mijn rug vastbinden. Wij zullen ons ontdoen van onze schoenen, van onze wapens, van alles wat zwaar is. Zijn wij klaar? Nu dan, ik zal de weg wijzen. De tunnel begint hier vlak tegenover.

Raffles dook in het water, direct gevolgd door zijn beide metgezellen. Hij zwom het meer dwars over, haalde diep adem, dook onder, en kwam een ogenblik daarna weer boven, en riep:

— Juist hier onder mij is de tunnel. Het bovenvlak ligt nauwelijks een voet onder de wateroppervlakte. Wie weet is hij inderdaad niet overal gevuld, laten wij er het beste van open. Haalt zo diep mogelijk adem, houdt de ogen open, en nu onze ziel Gode aanbevolen, wij hebben gedaan wat wij konden.

De drie mannen zochten op de tast elkanders handen en hielden ze met kracht omklemd, terwijl zij hun longen vol lucht zogen.

Toen doken zij achtereenvolgens onder water, hadden direct de tunnelingang gevonden, en zwommen op een behoorlijke afstand van elkaar met krachtige slagen voort.

Iedere armslag bracht hen een weinig dichterbij lucht, bij vrijheid, bij het leven, maar ook perste iedere beweging een weinig van die kostbare lucht uit

hun longen, en die zou niet vervangen kunnen worden, zolang zij daar voortzwommen in die volkomen duisternis, met het geruis van het water in hun oren, en de wetenschap, dat zij moesten sterven, indien de tunnel maar een paar meters te lang was.

Zij zwommen zo dicht mogelijk aan de oppervlakte, en hieven nu en dan het hoofd op, maar telkens stieten zij het nog pijnlijk tegen de bovenkant van de tunnel.

Toen zij dachten te bezwijken, was het geluk hun gunstig, de tunnel beschreef hier een opwaartse bocht, het water bereikte de bovenkant niet helemaal, en hier was een soort luchtzak ontstaan.

Raffles was de enige, die het bij toeval ontdekte, en hij trok de beide andere mannen naar boven, die reeds hadden willen doorzwemmen.

Er was daar zeker geen volle kubieke meter lucht, maar het was alsof nieuw leven in hun aderen stroomde, toen zij, het hoofd boven water heffend, hun longen volzogen.

In de volkomen duisternis klonk de trillende stem van Raffles, die zei:

— Moed houden, jongens. Ik geloof dat wij het grootste gedeelte reeds achter de rug hebben; ik meen mij deze kromming in de tunnel te herinneren, zij is niet meer dan een vijftig meters van de baai verwijderd. Jullie zijn toch niet gewond?

— Ik heb een buil op mijn hoofd, zo groot als een sinaasappel, antwoordde Brand met een stem die van uitputting onvast was. Maar ik hoop het uit te houden; laten wij maar gauw verder gaan, want ik geloof dat wij dat beetje lucht al verbruikt hebben.

— Voorwaarts dan, en laten wij ons tot het uiterste inspannen; ik zal vooraan gaan, jij zwemt achter mij, en James zal de stoet sluiten. Zo kun je althans niet achterblijven. Klaar? Voorwaarts dan.

Raffles trok het hoofd onder water en zwom weer verder, bijna op de tast, maar zorgdragende, dat hij voortdurend met een zijner handen langs de tunnelwand streek.

Raffles had op wedstrijden herhaaldelijk vijftig meters gezwommen, en dat leek niets te zijn. Veertig krachtige slagen waren meestal voldoende. Maar dat was open water, hij kon zwemmen met een wedstrijdslag, een « trudgeon », een « crawl », maar hier kon hij de hand onmogelijk boven het water uitheffen, hier moest men het met een schoolslag doen. Bovendien kon hij ook lang niet zo snel zwemmen, uit vrees dat hij zich het hoofd zou verpletteren.

Na veertig meter meende hij te stikken. Hij hoorde een hevig gesuis in het binnenste van zijn hoofd, en de bloedsaandrang deed hem allerlei vlammende cirkels en sterren zien in de duisternis van het water. Hij deed nog drie, vier wanhopige slagen, toen hief hij voor de laatste maal het hoofd op, besloten om zich te laten zinken, en de vruchteloze worsteling op te geven. Onwillekeurig opende hij de mond en een rauwe kreet ontsnapte hem, bijna dierlijk van vreugde. Zo moet de mens krijsen, die de dood in het aangezicht zag, en op het uiterste ogenblik redding ziet opdagen, hij had de frisse avondlucht ingeademd. Zijn ogen zagen de nog niet geheel duistere hemel, zijn longen vulden zich met lucht. Hij greep achter zich, en vatte juist Henderson in de kraag, die proestend, blazend, de ogen vuurrood, als een walvis naast hem opdook en hijgend uitriep:

— Mijnheer Brand heeft mijn been te pakken, mylord. Hij houdt mij vast als een nijptang; kunt u hem soms naar boven brengen?

Raffles dook onmiddellijk onder, trachtte niet de krampachtig gesloten vuist van Brand los te maken, die deze in zijn stervensangst om de enkel van de voor hem zwemmende Henderson had geklemd, en die waarschijnlijk zonder het te bemerken, over de uitgeputte jongeman was heengegleden, maar vatte Brand om het middel en duwde hem naar de oppervlakte van het water, waar hij dadelijk zijn hoofd oplichtte.

— Naar de kant, James. Het zijn maar vier of vijf slagen. Wentel je op je rug als je kunt; ik zal het hoofd van mijnheer Brand ophouden. Hij kan zich

niet bewegen; ik geloof dat hij bewusteloos is.

Niet zonder moeite legde de reus zich op zijn rug en gebruikte slechts zijn beide armen om naar de lage, zandige oever van de kreek te zwemmen, die nog duidelijk zichtbaar was in de valende schemering.

Raffles zwom mee, het hoofd ophoudend van Brand, die het been van de reus nog altijd stevig omklemd hield.

Na enige slagen vielen zij uitgeput neer, naar adem snakkend, duizelig van de inspanning, maar toen wijdden zij zich onmiddellijk aan Brand.

Deze had inderdaad een grote huil op het hoofd, die echter niet bloedde, en een enkele schram aan de kin. Hij scheen echter veel water te hebben binnen gekregen en de beide mannen begonnen dan ook onmiddellijk alle middelen toe te passen, die men gebruikt om het leven van drenkelingen te redden. Eerst werd voorzichtig zijn hand losgemaakt wat moeilijk genoeg ging, toen werd hij op de buik gelegd. Raffles knielde over hem neder, en een paar persingen deden het ingezwolgen zeewater in een brede gulp uit de mond van Brand stromen, terwijl Henderson hem met zijn zakdoek de tong zover mogelijk naar omlaag had getrokken.

De drenkeling werd weer op zijn rug gelegd, en toen werd de kunstmatige ademhaling toegepast.

Raffles slaakte een zucht van blijdschap en verlichting, toen hij na een poos de oogleden van Brand zag trillen, en hij wilde juist een opmerking maken tegen Henderson, toen er een geweldige losbarsting plaats vond op nog geen honderd meters afstand, die de bodem tot hier deed dreunen als bij een aardbeving.

Het was een geluid, alsof er tegelijkertijd vijftig huizen instortten. Slechts een dynamietontploffing kon zulke een ontzaglijke donderslag verwekken.

Brand kwam er aanstonds door tot bewustzijn, ging verschrikt overeind zitten, keek verdwaasd om zich heen, hikte een paar malen, en vroeg toen suffig aan Henderson:

— Heb jij daar geklopt, James?

HOOFDSTUK VII

RAFFLES SPEELT VOOR VOORZIENIGHEID

De vraag kwam zo plotseling en klonk in deze omstandigheden zo komisch, dat Henderson in een bulderend gelach losbarstte ondanks zichzelf, en met tranen van blijdschap in de ogen antwoordde:

— Neen, mijnheer Brand, ik heb niet geklopt. Het was een ontploffing, en ik weet niet wat het is.

— Ik geloof wel dat ik het weet, zei Raffles ernstig. Naar alle waarschijnlijkheid hebben de douane-beambten de versperring opgeblazen, waaraan wij zo vruchteloos onze krachten hebben beproefd.

— Als dat zo is, mylord, dan ben ik maar blij, dat wij daar niet lang hebben gewacht, zei Henderson droogjes. Anders zouden wij daar nu in kleine snipertjes rondgestrooid liggen, zover uiteen als de stukjes sucade in een goedkope ontbijtkoek. Hoe is het met u, mijnheer Brand?

— Wel, zo goed als het met iemand kan zijn, die bijna verdronken is, antwoordde Brand met een zwak glimlachje. Waar zijn we hier ergens?

— Aan het uiteinde van de kleine baai, Charles, luidde het antwoord van Raffles.

— Ben ik zwaar gewond?

— Helemaal niet. Je hebt alleen een buil op je hoofd. Een kwartier rust zal je volkomen hebben hersteld.

— Hoe ben ik hier buiten gekomen? Ik heb mij bewusteloos voelen worden.

— Henderson heeft je er uit gehaald, amice. Jij hebt in je doodsangst zijn enkel gegrepen en wij hebben je vingers moeten losmaken.

— Dat moet je mij maar niet kwalijk nemen, James, zei Brand op verontschuldigende toon. Het was mijn bedoeling niet om je te plagen of je pijn te doen.

— Het had niets te beduiden, mijnheer Brand, zei de reus goedig. U woog niet meer dan een vlieg.

— Je sprak van een ontploffing, Edward, maar hoe kunnen de douane-beambten die ingang hebben ontdekt?

— O, die is hun natuurlijk verraden door een of andere smokkelaar, antwoordde Raffles schouderophalend. Je hebt gezien dat er een vrouw bij de troep was. Waar een vrouw is, is altijd liefde, en dus ook haat. En waar haat is, daar staat het verraad meestal reeds op de loer. Hoe het ook zij, de douane-beambten hebben kennis gekregen van dit smokkelaarsnest en waarschijnlijk zijn zij nu al bezig de mijn te doorzoeken, tenminste wanneer de verstikkende rook hun dat veroorlooft.

— Dan stellen zij zich toch aan hetzelfde gevaar bloot als wij gedaan hebben, riep Brand uit.

— Zij zullen zich wel laten leiden door dezelfde man of dezelfde vrouw, die hun het geheim verraden heeft.

— Maar zij zijn veel te vroeg gekomen, mylord, zei Henderson hoofdschuddend. Hun zegsman moet natuurlijk ook geweten hebben van de komst der Japanse smokkelaars. Waarom hebben zij niet gewacht tot die aan land kwamen? Zij hadden dan twee vliegen in een klap kunnen slaan.

— Misschien dwongen de omstandigheden hen wel tot optreden, James, gaf Raffles ten antwoord. Die tweede bende smokkelaars, die wij hebben zien voortrekken in de gang, dwong hen wel tot een achtervolging. Het is trouwens heel goed mogelijk, dat er tegelijkertijd op zee een achtervolging plaats vindt. Kijk daar, ik zie duidelijk de navigatielichten van een paar schepen.

Brand en Henderson richtten de blik zeewaarts, en riepen bijna tegelijkertijd uit:

— Je hebt gelijk. Dat zijn waarschijnlijk de schepen van de smokkelaars. Wat doen wij?

— Om te beginnen, zo hard wij kun-

nen naar de duikboot gaan, Charles. Ten eerste om veilig weer aan boord te komen, in de tweede plaats om niet in de handen van de ontsnapte smokkelaars te vallen, en ten derde, vooral, om onze bloedsomloop te herstellen. Het is gelukkig warm, maar wij moeten toch zo gauw mogelijk droge kleren aantrekken. Vooruit dus, voor het zo volkomen donker is geworden, dat wij de ligplaats van onze duikboot niet meer terug kunnen vinden. Denk je te kunnen lopen, Charles?

— Het zal wel gaan. Ik ben een beetje misselijk van het zeewater, en een beetje duizelig van de stoot tegen de rotswand, maar dat is alles. Geef mij je hand, James, zodat ik jullie niet kan kwijtraken.

Het drietal begaf zich op weg, en het was goed, dat Raffles zo voortreffelijk in de duisternis kon zien, en de beide anderen de weg kon wijzen, want het was nu volslagen donker geworden, en het moest reeds bij negen in de avond zijn.

Het duurde bijna een half uur, alvorens zij de plek bereikt hadden, waar zij de duikboot hadden achtergelaten.

Gedurende de tijd was de stilte voortdurend onderbroken door geluiden, die zij niet aanstonds konden thuisbrengen.

Tweemaal had er een schot geklonken uit geheel verschillende richtingen, enkele keren was er luid gevloekt, soms in hun onmiddellijke nabijheid, en dan doken zij snel neer in het gras, want zij zouden, ongewapend als zij waren, zeker gedood zijn geworden door de smokkelaars, als deze hen hadden ontdekt. Ten slotte hadden er enkele keren luid geschreeuwde bevelen weerklonken, dadelijk daarop gevolgd door vlug voortsnellende voetstappen en de nijldige uitroep van een man, die onder het lopen gevallen was.

Het was dus wel duidelijk, dat er in de buurt een gevecht plaats had tussen de douane-beambten en de smokkelaars, en even duidelijk dat dezen niet ongemerkt de mijn hadden kunnen verlaten. De spion, de verrader, wie of wat het dan ook geweest mocht zijn, had zeker ook hierop gerekend, en de douane-be-

ambten hadden de uitgang bewaakt. Zij waren echter waarschijnlijk te gering in aantal geweest, om de bandieten aanstonds te kunnen overmeesteren.

De drie mannen lagen enige tijd stil, en pas toen zij zich overtuigd hadden dat er niemand meer in de onmiddellijke nabijheid was, kropen zij weer door het dichte bosje, waadden opnieuw door het water, en vonden niet zonder moeite de met bladeren en takken bedekte ingang van de toren terug, die naar het binnenste van de duikboot voerde.

Snel schroefden zij het luik los, een ogenblik daarna bevonden zij zich in het binnenste van de duikboot.

Toen zij droge, warme kleren hadden aangetrokken, en Brand in de spiegel geconstateerd had, dat de buil zijn uiterlijk schoon niet verhoogde, maar hem overigens geen kwaad zou doen, vroeg de jongeman:

— Nu vertrekken wij zeker direct?

— Wij vertrekken, amice, zo gauw als het kan, antwoordde Raffles.

— Kan het dan nu niet? Waarop wachten wij?

— Wij wachten op de vloed, amice. Heb jij bij het aan boord gaan niet eens bemerkt, dat onze boot als een aangespoelde potvis in een bed van zand en slijk lag, in nauwelijks een halve meter water?

— Dat is lelijker. Hoe lang zouden wij moeten wachten?

— Op zijn minst een vol uur, en misschien nog wel langer. Er moet althans voldoende water zijn, om de boot te laten drijven. Ik heb aan een meter genoeg, maar dat is er nog lang niet.

— Dan mag ik maar lijden, dat zij in die tijd onze boot niet ontdekken, verklaarde Brand.

— Zij is stevig, Charles, en kan wel een stootje velen. Intussen, ik zie niet in, waarom wij met onze kostbare lucht zo verkwistend omgaan. Laten wij het luik weer voor een klein gedeelte openzetten; wie weet hoelang wij aanstonds nog onder water zullen moeten varen.

Zonder een nader bevel af te wachten, schroefde Henderson onmiddellijk het luik weer los, lichtte het eerst voorzichtig een paar duimen op, luisterde aan-

dachtig en opende het toen zo wijd mogelijk, om de frisse lucht te doen binnenstromen.

Er heerste nu een eigenaardige stilte, maar die weinig goeds voorspelde. Er hing iets dreigends in de lucht, waaraan geen naam was te geven. Het leek alsof de beide strijdende partijen het contact met elkander verloren hadden, of de strijd reeds beslist hadden.

Maar dat het nog lang niet uit was, bleek omstreeks twintig minuten later, want plotseling werd de gehele omgeving in een verblindend licht gezet, dat afkomstig moest zijn van een of andere schijnwerper.

Het was zo sterk, dat de schaduwen van ieder takje, ieder blaadje zich met de scherpte van een Chinese schim aftekenden op de bodem of op het dofglanzende water.

Er kon natuurlijk geen ogenblik aan worden getwijfeld, of dat zoeklicht was opgesteld door de douane-beambten.

— Dat moet een legerzoeklicht zijn, mylord, zei Henderson, met de ogen knippend tegen het felle licht. Zo iets van een paar honderdduizend kaarsen. Kijk maar eens: men kan er ver mee op zee zien. Dààr, zowat zes mijlen uit de kust, dat is een douaneboot. Zij voert de Amerikaanse vlag. Een mooie schuit, die wel heel hard zal lopen. En dààr is er nog een, neen, toch niet, dat moet een van de smokkelaars zijn. En nu draaien zij het licht weer verder en daar begint het lieve geschiet weer van voren af aan. Het lijkt waarachtig wel een geregelde veldslag. Hoe komen ze zo ineens aan dat zoeklicht, mylord.

— Daar komen zij niet « ineens » aan, James, antwoordde Raffles glimlachend, die een paar sporten op het laddertje was geklommen. De Amerikaanse douane-beambten hebben dat bij hun uitrusting, maar het is natuurlijk wel eens lastig, zo'n ding op te stellen op een plek, waar een paar kilometer draad nodig is, voor men aansluiting heeft op het elektrische net. Die zoeklichten nu worden meestal meegevoerd op een afzonderlijke auto, juist zoals bij het leger het geval was. Voor de Amerikaanse douane, die veel bij nacht werkt, zijn

zij even onontbeerlijk als de lichtbak voor de stroper. Soms worden de smokkelaars er volkomen door verrast, en dan trekken zij aan het kortste eindje. Wat doen zij nu, James, kun je het zien?

— Ik kan geen mens onderscheiden, mylord, maar het zoeklicht staat, geloof ik, zowat op de plek waar vroeger de mijnschacht begon, bij het afdak. Maar, stil eens, daar komen een stuk of zes kerels aanlopen, en die, allemachtig, ze komen regelrecht hier naar toe. Het is alsof ze vluchten, er wordt op hen geschoten, misschien zoeken zij wel een toevlucht hier in dit bosje.

— Sluit snel het luik, James, beval Raffles. Dergelijke bezoeken kunnen wij hier werkelijk niet afwachten. Wij geven belet.

Henderson dook weg, trok snel de ronde klep achter zich dicht, en draaide de schroeven vast.

Dit was nauwelijks geschied, of er klonk een geluid, dat maar voor één uitleg vatbaar was: het waren de voetstappen van mannen boven op het dek, die er met hun zware waterlaarzen over liepen.

— Die zullen wel heel verbaasd staan te kijken, zei Henderson grinnikend. Zij denken waterplanten aan te treffen, een bosje, en zij vinden een stalen vloer. Zouden zij begrijpen wat het is, mylord?

— Als zij tenminste niet al te dom zijn, James, dan zeker. Wij zullen eens kijken hoe het staat met het drijfvermogen. Ik heb weinig lust, die lui als blinde passagiers mee te nemen.

Raffles trad op het schakelbord toe, haalde een kleine hefboom over, de duikboot rees een flink eind. Raffles draaide de hefboom terug, en de duikboot begon weer te zakken, langzaam maar gestaad, totdat er op zijn minst een decimeter water boven het dek moest staan. Nog was het lopen hoorbaar, en de boot zakte nog iets verder.

— Wij gaan vertrekken, zei Raffles laconiek. En ik hoop voor die smokkelaars, dat zij zo verstandig zijn, maar gauw weer van boord te gaan.

Raffles liet voorzichtig de schroef een paar slagen slaan, om zich te over-

tuigen, dat zij niet verward was geraakt in de taale stengels der waterplanten en toen schoot de boot, heel zachtjes, wat dieper zinkend, van haar vroegere ligplaats weg.

Het duurde niet lang of zij was minstens acht en een halve meter onder water, en als de smokkelaars niet hadden willen verdrinken, zouden zij wel zo verstandig zijn geweest, bijtijds dat gevaarlijke stalen ding te verlaten.

Raffles bleef zo een kwartier doorvaren, heel voorzichtig heensturend om de verraderlijke klippen, waarop de branding brak, en kwam pas weer boven water, toen hij de open zee had bereikt.

— Wij zullen eens wat gaan eten, jongens, stelde Raffles voor, en onder het eten zullen wij dat groepje daar eens wat gezelschap houden, en kijken waar die achtervolging op uitdraait. Ik moet bekennen, dat ik een honger heb als een paard.

Henderson zette zich onmiddellijk aan het werk, terwijl Raffles zich met de machines bezighield, en Brand voor het dekken van de smalle tafel in de voor-kajuit zorgde. Toen de drie mannen eindelijk een stevige maaltijd konden nuttigen, was het ruim een uur in de nacht.

Hoe vermoeid zij echter ook waren, aan slaap dacht geen hunner, daar zij wilden zien hoe het zou aflopen met de strijd tegen de smokkelaars.

De afstand tussen wild en achtervolger bedroeg op dat tijdstip op zijn minst vijf zeemijlen, en tot twee malen had de douaneboot haar snelvuurkanon afgevuurd, maar natuurlijk zonder enig resultaat.

Het begon reeds te dagen, en de strijdende partijen waren geleidelijk in snelle vaart naar het noorden gekoerst, zij schenen om New Foundland te willen heenvaren, de duikboot volgde nog altijd met het grootste gemak op enige afstand toen er plotseling iets onverwachts geschiedde.

De smokkelaars verminderden eensklaps hun vaart en ontplooiden zich in waaivorm. Ondanks zichzelf moest Raffles bewondering gevoelen voor de juistheid van die manoeuvre, die onbe-

rispelijk werd uitgevoerd. Tezelfder tijd lieten zij het voorste gedeelte van de verschansing zakken, en drie dreigende vuurmonden werden zichtbaar.

En dat het geen speelgoed was: drie granaten, die bijna tegelijkertijd op nog geen honderd passen afstand van de douaneboot in het water ploften, bewezen het afdoende.

De zee was volkomen verlaten op deze plek, van horizon tot horizon, maar de douane bleek haar plicht te kennen en de kapitein was een moedig man.

Want ondanks de overmacht, die nu maar al te duidelijk bleek, en na de gelukte krijgslist van de schijnbaar onbewapende smokkelaars, dacht hij niet aan vluchten, maar schoot onmiddellijk terug.

De partij bleek echter al spoedig zeer ongelijk te zijn. Want terwijl een van de smokkelschepen recht voor de douaneboot bleef uitvaren, zwenkten de beide anderen terzijde af, naderden in vlugge vaart, en schoten tegelijk hun kanons af. Een granaat ging rakelings over de boeg van het kleine douaneschip, maar de andere trof de achtersteven, ontplofte vlak daarboven, en doodde op slag twee van de drie mannen, die daar het achterkanon bedienden, dat reddeloos weggeschoten werd.

Het lot van de ongelukkige douaneboot was blijkbaar bezegeld. Hij zou het onmogelijk langer dan tien minuten kunnen volhouden tegen de drie welbewapende smokkelaars, wier geschut blijkbaar krachtiger was en verder droeg.

Raffles, die het met strak gelaat aanzag, bedacht zich geen seconde.

— Sluit het luik, James, wij gaan een handje helpen, beval hij kortaf. Ik wil die moord in koele bloede niet langer aanzien.

Zijn bevelen werden onmiddellijk opgevolgd, en een paar tellen later stooft de « Bruinvis » als een vurig renpaard door het water, op ongeveer een meter onder de oppervlakte. Het schip zette regelrecht koers naar de dichtstbijzijnde smokkelaar, die binnen zeven minuten bereikt werd, en zijn scherpe boeg trof het schip onder de waterlijn, terhoogte van de machinekamer.

Raffles liet de «Bruinvis» dadelijk weer achteruit werken, en door het grote gat stroomde het zeewater met kracht binnen.

Onmiddellijk liet Raffles de «Bruinvis» bovenkomen, en de drie mannen zagen hoe de dodelijk ontstelde smokkelaars, ongeveer twintig in getal, in vliegende haast hun reddingsboten uitzetten, en ze bemanden. En zij zagen ook hoe er van messen en revolvers gebruik werd gemaakt, om elkander een plaats in die boten te betwisten. Twee of drie waren in zee gesprongen en zwommen naar de andere smokkelaarschepen toe. Daar scheen een grote verwarring te heersen en de douaneboot, die er blijkbaar ook niets van begreep, maakte er gebruik van, door snel wat naderbij te komen en een granaat af te vuren, die doel trof, en goed ook.

Het projectiel ontplofte midden op het dek van een der smokkelaars, sloeg een groot gat in het dek, en doodde tien of twaalf manschappen, die door de rondvliegende scherven werden geveld.

Dat scheen voor de derde smokkelaar

het sein te zijn, de strijd als verloren te beschouwen. Misschien had hij de duikboot gezien, hoe dan ook, hij wendde het stuur, en verdween van het toneel van de strijd met een snelheid, die iedereen verbaasde.

Raffles liet zijn trouwe «Bruinvis» weer omlaag zakken en nam door de periscoop waar, hoe de beide smokkelschepen zonken, het ene zeer snel, het andere langzaam, en hoe de boten vol mannen, die de handen omhoog hieven, terwijl twee of drie hunner roeiden, langs zij de douaneboot kwamen, waar zestig of tachtig mannen gereed stonden de gevangenen aan boord te trekken.

Toen wendde Raffles zich langzaam om, en zei afgemeten tot Henderson:

— Zoek een plek dicht bij de kust op van New Foundland, James. Daar zullen wij in een stille baai voor anker gaan, en daar zullen wij eindelijk wat kunnen slapen. Wij hebben een zware dag achter de rug, maar het resultaat was navenant.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Alfredo, de geheimzinnige

